

การเป็นสานุศิษย์แท้
ของพระเยซูคริสต์

กองบรรณศาสตร์ของประเสริฐบรรณาคาร

**การเป็น
สานุศิษย์แท้
ของพระเยซูคริสต์**

**จัดพิมพ์โดย
กองบรรณาธิการของประเสริฐบรรณาการ
296/3-4 ถนนสีลม พระนคร**

สารบัญ

ลำดับ	หน้า
1. ทำอย่างไรจึงจะเป็นสานุศิษย์แท้	4
1. เขาต้องรักพระเยซูคริสต์มากที่สุด	4
2. เขาต้องเอาชนะตัวเอง	5
3. เขาจะต้องเลือกเอาทางเขนอย่างรอบคอบ	5
4. เขาต้องใช้ชีวิตของเขาทำตามพระคริสต์	5
5. เราต้องรักทุกคนที่เป็นฝ่ายพระคริสต์	5
6. เขาต้องทำตามพระคำรัสของพระเจ้าอย่างซื่อสัตย์	6
7. เขาต้องทิ้งทุกสิ่งตามพระองค์ไป	6
2. สละทุกสิ่ง	8
3. อุปสรรคของการเป็นศิษย์	13
4. นายรวดเร็ว	14
5. นายช้าเกินการณ์	15
6. นายง่ายเกินไป	16
7. สานุศิษย์เป็นผู้ดูแลทรัพย์สินสมบัติ	17
8. ความร้อนรน	21
9. ความศรัทธา	24
10. อธิษฐาน	28
11. การรณรงค์	32
12. ครอบครองโลก	36
13. สานุศิษย์กับการแต่งงาน	40
14. ต้องเสียสละ	43
15. เงานแห่งการพลีชีวิต	46
16. บำเหน็จของการเป็นสานุศิษย์	48

สานุศิษย์แท้

1. ทำอย่างไรจึงจะเป็นสานุศิษย์แท้

คริสตศาสนาแท้หมายถึง การอุทิศถวายทุกสิ่งแก่พระเยซูเจ้า

พระผู้ช่วยให้รอดไม่ได้ทรงมองหาผู้ที่จะอุทิศแต่เพียงเวลาว่างถวายพระองค์ พระองค์ทรงมองหาผู้ที่ยกพระองค์ขึ้นเป็นเอกในชีวิตของเขา พระองค์ทรงมองหาผู้ที่ไม่นึกถึงตัวเอง แม้แต่พระเยซูเจ้าก็มีได้ทรงนึกถึงพระองค์เอง

เราจะตอบแทนให้เหมาะสมกับการที่พระเยซู ทรงพลีชีพของพระองค์บนไม้กางเขนได้ก็โดยยอมจำนนต่อพระองค์เท่านั้น พระองค์ทรงรักเรามากจนพอใจที่เราถวายร่างกายทุกส่วนรับใช้พระองค์

พระเยซูเจ้าทรงกวัดขັນผู้ที่ต้องการจะเป็นสานุศิษย์ของพระองค์มาก แต่มาสมัยนี้คริสเตียนอยู่อย่างสะดวกสบายจนมองข้ามความต้องการของพระองค์ไป เรามักจะคิดถึงศาสนาคริสต์เหมือนว่าเป็นทางหนีพ้นจากนรก และรับประกันให้เราได้สวรรค์ เราคิดว่าเรามีสิทธิทุกประการจะชื่นชมต่อสิ่งที่ดีที่สุดในชีวิตนี้ขึ้นให้ เราทราบว่ามีข้อความในพระคัมภีร์กล่าวถึงเรื่องการเป็นสานุศิษย์ไว้อย่างหนักแน่นและเราก็เห็นว่า ความคิดของเราถึงเรื่องชีวิตคริสเตียนช่างเข้ากับข้อความเหล่านั้นได้ยากเสียจริง

เรายอมรับว่า ทหารเสียดชีวิตของตนก็เพราะความรักชาติ เราไม่เห็นแปลกเลยที่คอมมิวนิสต์ยอมพลีชีวิตของตนเพราะการเมือง แต่เรากลับไม่คิดว่า ความยากลำบากและความทุกข์ยากอย่างเดียวกันนั้นควรจะเป็นส่วนหนึ่งของชีวิตคริสเตียน

กระนั้นพระเยซูเจ้าได้ตรัสไว้อย่างชัดเจน ใคร ๆ ก็สามารถเข้าใจได้ ถ้าเขาคิดว่าเขาตั้งใจทำตามทีพุดนี้จริง ๆ พระผู้ช่วยให้โลกรอดพ้นบาปตรัสว่า สานุศิษย์ต้องทำดังนี้

1. เขาต้องรักพระเยซูคริสต์มากที่สุด

“ถ้าผู้ใดมาหาเรา และไม่ชิงบิดามารดา บุตรภรรยาและพี่น้องชายหญิง แม้ทั้งชีวิตของตนเองด้วย ผู้นั้นจะเป็นสาวกของเราไม่ได้” (ลูกา 14:26) นี่ไม่ได้หมายความว่า เราควรเกลียดชังหรือมีเจตนาร้ายในใจต่อญาติพี่น้องของเราแต่หมายความว่า เราควรรับพระคริสต์มากกว่าความรักอื่น ๆ เป็นเหมือนเกลียดชังไป เมื่อเทียบกับความรักของเราที่มีต่อพระคริสต์ คำที่ก่อความยุ่งยากมากที่สุดในข้อนี้คือ “แม้ทั้งชีวิตของตนเองด้วย” ความรักตัวเองเป็นอุปสรรคที่ขัดขวางการเป็นสาวกของเรามากที่สุด เมื่อเราอมสละชีวิตเพื่อพระองค์แล้ว เราจึงจะทำตามที่พระองค์ทรงต้องการให้เราทำ

2. เขาต้องเอาชนะตัวเอง

“ถ้าผู้ใดใคร่ตามเรามาให้ผู้นั้นเอาชนะตัวเอง” (มัทธิว 16:24) เอาชนะตัวเองไม่ได้หมายความว่าห้ามใจไม่กินอาหารบางอย่าง ไม่ยอมสนุกสนาน และสละข้าวของ แต่หมายถึงยอมมอบตัวให้พระเยซูอย่างสิ้นเชิง หมายความว่าเราไม่มีสิทธิ ไม่มีอำนาจใด ๆ หมายความว่าเราไม่ได้ครอบครองชีวิตของเราเอง เฮนรี มาทิน กล่าวไว้ว่า “พระเยซูเจ้าข้า ขออย่าให้ข้าพเจ้าตั้งใจทำตามใจตัว ขออย่าให้ข้าพเจ้าแสวงหาความสุขจากสิ่งที่เกิดขึ้นกับข้าพเจ้าภายนอก แต่ให้ข้าพเจ้าเป็นสุขกับการทำตามพระราชประสงค์ของพระองค์”

3. เขาจะต้องเลือกเอากางเขนอย่างรอบคอบ

“ถ้าผู้ใดใคร่ตามเรามา ให้ผู้นั้นเอาชนะตัวเอง และรับกางเขนของตนแบกตามเรามา” (มัทธิว 16: 24) กางเขนไม่ได้หมายถึง ร่างกายอ่อนแอหรือทุกข์ใจ เพราะนี่เป็นสิ่งสำคัญสำหรับมนุษย์ กางเขนเป็นทางที่เราจะเลือกเดินอย่างรอบคอบ เป็นทางที่โลกเห็นว่าไร้เกียรติและน่าหยั่นกางเขนเป็นสัญลักษณ์ของความละเอียด และการข่มเหงค่าว่า ที่พระบุตรของพระเจ้าต้องทนรับเอา คนใดที่เดินทางตรงกันข้ามกับผู้อื่นต้องทนรับสิ่งเหล่านี้ ผู้เลื่อมใสพระเยซูจะหลีกเลี่ยงกางเขนได้ก็โดยทำตามสิ่งที่โลกเขานิยมทำกัน

4. เขาต้องใช้ชีวิตของเขาทำตามพระคริสต์

“ถ้าผู้ใดใคร่ตามเรามา ให้ผู้นั้นเอาชนะตัวเอง และรับกางเขนของตนแบกตามเรามา” (มัทธิว 16:24) จะให้เข้าใจว่าข้อความนี้ว่าอะไร เขาก็ต้องถามตัวเองว่า “พระเยซูคริสต์เจ้าอยู่อย่างไร?” พระองค์มีชีวิตอยู่ด้วยการทำตามพระประสงค์ของพระเจ้า พระองค์อยู่ด้วยฤทธิ์อำนาจของพระวิญญาณบริสุทธิ์ อยู่ด้วยการรับใช้ผู้อื่นอย่างไม่เห็นแก่ตัว อยู่ด้วยความอดทน และต้องทนต่อความทุกข์ยากท่ามกลางผู้ที่ทำผิดต่อพระองค์อย่างร้ายแรง อยู่อย่างร้อนรน ขอมทำเพื่อคนอื่น รู้จักบังคับตน สุภาพ อ่อนน้อมปรานี สัตย์ซื่อ และอุทิศตน (กาลาเทีย 5:22-23) เราจะเป็นสานุศิษย์ได้ก็ต้องเดินตามทางที่พระองค์เดิน เราต้องให้ใคร ๆ เห็นว่าเราเป็นเหมือนพระคริสต์ (ยอห์น 15:8)

5. เราต้องรักทุกคนที่เป็นฝ่ายพระคริสต์

เพราะนี่จะทำให้ทุกคนรู้ว่าท่านเป็นศิษย์ของเรา ในเมื่อท่านรักซึ่งกันและกัน (ยอห์น 13: 35) เป็นความรักชนิดที่เราคิดถึงผู้อื่นว่าเขาดีกว่าเรา เป็นความรักที่กลมเกลื่อนบาปเป็นอันมากไว้ เป็นความรักที่อดทนนาน และมีเมตตาใจดี ไม่อวดตัว ไม่จองหอง ประพฤติตัวอย่างเหมาะสมไม่เห็นแก่ตัว ไม่ฉุนเฉียวง่าย ไม่คิดร้าย ทนต่อทุกสิ่ง เชื่อทุกสิ่ง หวังทุกสิ่ง และอดทนต่อทุกประการ (1 โครินธ์ 13:4-7)

ถ้าปราศจากความรักนี้แล้ว การเป็นสาวกก็ถือคือการถือรักษากฎข้อบังคับต่าง ๆ อย่างเข้มงวดกวดขันเท่านั้น

6. เขาต้องทำตามพระดำรัสของพระเจ้าอย่างซื่อสัตย์

“ถ้าท่านทั้งหลายดำรงอยู่ในคำของเรา ท่านก็เป็นสาวกของเราอย่างแท้จริง” (ยอห์น 8:31) สาวกซื่อสัตย์ที่แท้จริงต้องพากเพียรพยายาม เป็นการง่ายที่เราจะกระตือรือร้นในตอนแรก ๆ แต่การทดสอบอยู่ตรงที่จะต้องทนได้จนถึงบั้นปลาย ผู้ใดเอามือจับคันไถแล้วหันหน้ากลับเสีย ผู้นั้นก็ไม่สมควรกับแผ่นดินของพระเจ้า (ลูกา 9:62) เชื่อฟังพระคำมกัทธิร์เป็นบางครั้งบางคราวเท่านั้นไม่พอ พระคริสต์ต้องการผู้ที่ติดตามพระองค์ไปอย่างเชื่อฟังโดยไม่ต้องซักถามใด ๆ

7. เขาต้องทิ้งทุกอย่างตามพระองค์ไป

“ก็เช่นนั้นแหละ ทุกคนในพวกท่านที่มีได้สิ่งสารพัดที่ตนมีอยู่ จะเป็นสาวกของเราไม่ได้” (ลูกา 14:33) บางทีนี่จะเป็นข้อบังคับของพระคริสต์ที่สาวกซื่อสัตย์ไม่นิยมเป็นอย่างยิ่งก็ได้ อาจจะเป็นข้อพระธรรมมกัทธิร์ที่ไม่มีผู้นิยมเป็นอย่างมาก นักธรรมที่เฉลียวฉลาดจะยกสาเหตุนับพันข้อมาอ้างว่า ข้อความตอนนี้ไม่ได้มีความหมายอย่างที่กล่าวไว้ แต่พวกสาวกรับฟังอย่างร้อนรน เขาเชื่อว่าพระเยซูเจ้าทรงทราบว่าพระองค์ตรัสอะไรออกไป สิ่งสารพัดหมายความว่าอะไร? หมายความว่าทิ้งทุกอย่างที่ไม่จำเป็นที่ตนมีอยู่ เพื่อคนจะได้ไปประกาศพระกิตติคุณได้ คนที่ทิ้งหมดไม่ใช่คนเกียจคร้าน เขาไม่ย้ายที่อยู่ไปเรื่อย ๆ แต่ทำงานหนัก จัดหาสิ่งจำเป็นสำหรับครอบครัวและสำหรับตนเอง ความปรารถนาสำคัญในชีวิตก็คือ ทำงานของพระคริสต์ให้รู้คนหน้าไป เขาจึงสละทุกอย่างแม้กระทั่งสิ่งที่จำเป็นสำหรับชีวิตประจำวันไปทำภารกิจของพระเยซูเจ้า และไว้วางใจพระองค์สำหรับอนาคต เขาเชื่อว่า เมื่อเขาแสวงอาณาจักรของพระเจ้าและความชอบธรรมของพระองค์ก่อนแล้ว เขาจะไม่มีวันขาดอาหารและเสื้อผ้า มโนธรรมของเขาจะไม่ยอมให้เขาเก็บเงินไว้เป็นพิเศษ เพราะผู้คนกำลังจะตายในบาป เนื่องจากไม่ได้ฟังพระกิตติคุณ เขาไม่อยากเสียเวลามัวเก็บเงินอยู่ เพราะจะทำให้เขาคงอยู่ในความชั่วช้าได้ เมื่อพระคริสต์เสด็จมารับคนของพระองค์ เขาอยากทำตามคำสั่งของพระเยซูเจ้าในเรื่องสะสมทรัพย์สมบัติไว้ในสวรรค์ เมื่อเขาละทิ้งทุกอย่าง เขาก็เพียงแต่ทิ้งสิ่งที่เขาเก็บไว้ไม่ได้ และเขาก็ไม่ได้รับมันอีกต่อไป

ต่อไปนี้เป็นเจ็ดประการ ในการเป็นสาวกซื่อสัตย์ของพระคริสต์ ชัดเจนและแน่นอน ผู้เขียนทราบว่าเขายังขึ้นไปไม่ถึงมาตรฐานนี้ แต่กระนั้นเขาก็ไม่ยอมอำพรางสัจจะของพระเจ้า ข่าวสารย่อมสำคัญกว่าผู้เดินข่าวเสมอ ผู้เขียนต้องการทำตามพระประสงค์ของพระเจ้า แม้ว่าการทำตามนั้นจะลงโทษผู้เขียนก็ตาม

เมื่อเราสารภาพความผิดพลาดในอดีตของเรา ให้เราเผชิญกับข้อเรียกร้องของพระคริสต์อย่างกล้าหาญ ตั้งแต่นี้ไปขอให้เราหาทางเป็นสานุศิษย์แท้ของพระเยซูเจ้า

2. สละทุกสิ่ง

“ก็เช่นนั้นแหละ ทุกคนในพวกท่านที่มีได้สละสิ่งสารพัดที่ตนมีอยู่ จะเป็นสาวกของเราไม่ได้”
(ลูกา 14:33)

จะเป็นสานุศิษย์ของพระเยซูเจ้าได้ เขาต้องสละทุกสิ่งถ้อยคำตรัสของพระเยซูเจ้ามีความหมาย เช่นนี้มิได้มีความหมายเป็นอย่างอื่น ไม่ว่าเราจะไม่เห็นด้วยกับข้อเรียกร้องนี้มากสักเท่าใด ไม่ว่าเราจะขัดแย้งต่อนโยบายที่เราคิดว่า ทำตามไม่ได้ และไม่ได้ความเลยสักเท่าใดเลย ข้อเท็จจริงก็คงอยู่ที่ว่านี่เป็นพระคำรัสของพระเจ้าและพระองค์ทรงหมายตามที่กล่าวไว้จริง ๆ

ประการแรก ทุกคนต้องเผชิญกับความจริงอันไม่มีวันเปลี่ยนแปลงนี้

ก. พระเยซูไม่ได้ทรงต้องการจากคนงานคริสเตียนคนใดเป็นพิเศษ พระองค์ตรัสว่า “ทุกคนในพวกท่าน.....”

ข. พระองค์ไม่ได้ตรัสว่า เราต้องเพียงแต่เต็มใจสละทุกสิ่ง พระองค์ตรัสว่า “ทุกคนในพวกท่านที่มีได้สละ.....”

ค. พระองค์มิได้ตรัสว่า เราต้องสละทรัพย์ของเราเพียงส่วนเดียว พระองค์ตรัสว่า “ทุกคนในพวกท่านที่มีได้สละสิ่งสารพัดที่ตนมีอยู่.....”

ง. พระองค์มิได้ตรัสว่า ยังมีทางง่ายให้ผู้ที่มิทรัพย์สมบัติมาเป็นลูกศิษย์ของพระองค์ได้ พระเยซูตรัสว่า “จะเป็นสาวกของเราไม่ได้”

เราไม่ควรแปลกใจในคำสั่งเด็ดขาดนี้เหมือนดังว่าเป็นคำสั่งเดียวในพระคัมภีร์

พระเยซูตรัสไว้ด้วยว่า “อย่าสะสมทรัพย์สมบัติไว้สำหรับตัวในโลกที่อาจเป็นสนิมและที่แมลงกินเสียได้ และที่ขโมยอาจขูดช่องลักเอาไปได้ แต่จงสะสมทรัพย์สมบัติไว้ในสวรรค์” (มัทธิว 6:19-20)

จอห์น เวสลีย์ กล่าวว่า “เจ้านายของเราห้ามสะสมทรัพย์สมบัติไว้ในโลก ทรงสั่งห้ามไว้เหมือนดังที่ห้ามผิดประเวณี และห้ามฆ่าคน”

พระเยซูตรัสว่า “จงไปขายบรรดาสิ่งของซึ่งท่านมีอยู่แจกจ่ายให้คนอนาถา” (ลูกา 18:22)

พระเยซูตรัสกับเศรษฐีหนุ่มว่า “จงไปขายบรรดาสิ่งของซึ่งท่านมีอยู่แจกจ่ายให้คนอนาถา ท่านจึงจะมีทรัพย์สมบัติในสวรรค์ แล้วจงตามเรามาและเป็นสาวกของเรา” (ลูกา 18:22)

ถ้าพระองค์มิได้หมายดังนั้นจริง ๆ พระองค์หมายความว่าอะไร?

ผู้เลื่อมใสในคริสตจักรสมัยแรกไม่ได้ “ขายที่ดินและทรัพย์สิ่งของมาแบ่งให้แก่คนทั้งปวงตามซึ่งทุกคนต้องการ” ดอกรหรือ? (กิจการ 2: 45)

ไม่จริงดอกรหรือที่สาธุชนทุกยุคทุกสมัยมาสละทุกสิ่งตามพระเยซูไป?

แอนโทนี นอริส โกร์ฟ กับภรรยา เป็นมิชชันนารีรุ่นแรกๆ ที่ไปนครแบกแดด เขายืนยันว่า เขาเลิกสะสมทรัพย์สมบัติไว้ในโลก และใช้เงินจำนวนมากที่เขาได้รับมาทั้งหมดไปในการงานของพระเจ้า

ซี.ที. สตัด ตกใจจะถวายเงินทั้งหมดของตนแก่พระคริสต์ ดังนั้นเขาก็ฉวยโอกาสทำสิ่งที่ไม่ดีที่ เศรษฐีหนุ่มๆ ไม่ได้ทำ นั่นก็คือเชื่อฟังพระคำของพระเจ้า หลังจากอุทิศเงินหลายแสนบาทในการงานของพระเจ้า เขาก็เก็บเงินราว ๆ สองแสนบาทไว้สำหรับเจ้าสาวคนใหม่ของเขา

“ซาลิละ” เธอเรียกเขา “พระเยซูสั่งให้เศรษฐีหนุ่มทำอะไรคะ”

“ขายหมด” เขาตอบ

“ถ้าฉัน เราก็ต้องเริ่มต้นชีวิตสมรสของเราแบบนั้น”

เธอกล่าว แล้วคนทั้งสองก็ส่งเงินทั้งหมดไปให้คณะที่สอนเรื่องพระเจ้าอยู่ต่างประเทศ

จิม อิลเลียท ก็มีน้ำใจแบบเดียวกันนี้ เขาเขียนในอนุทินว่า

“ข้าแต่พระบิดา ขอให้ข้าพเจ้าอ่อนแอเสียจนเกาะสิ่งต่าง ๆ ในโลกนี้ไม่ไหว ขอให้ข้าพเจ้าปล่อยมือจากชีวิต ชื่อเสียง และข้าวของต่าง ๆ ของข้าพเจ้า ขอให้ข้าพเจ้าเลิกคิดถึงว่า สิ่งเหล่านี้ดีเพียงไร มีอยู่บ่อยครั้งที่ข้าพเจ้าปล่อยไปให้บางสิ่งหลุดลอยไป แล้วปรารถนาจะได้คืนมาอีก แทนที่จะจับฉวยสิ่งเหล่านี้ไว้ให้มือของข้าพเจ้าว่างอยู่เถิด จะได้รับดาบุดอกที่ไม่กางเขนดังที่พระคริสต์ทรงนำ ดังนั้นเมื่อข้าพเจ้าปล่อยสิ่งเหล่านี้ สิ่งเหล่านี้ก็จะไม่ยึดข้าพเจ้าเอาไว้ได้ พระเยซูก็ไม่ได้ยึดเกาะสวรรค์หรือความเสมอภาคกับพระเจ้าไว้ ขอให้ข้าพเจ้าปล่อยสิ่งต่าง ๆ ที่ข้าพเจ้ายึดเกาะไว้เช่นเดียวกันเถิด”

ใจที่ไม่เชื่อของเราบอกเราว่า เป็นไปไม่ได้ที่จะทำตามคำตรัสของพระองค์อย่างจริงจัง เราคิดว่า ถ้าเราสละทุกสิ่งแล้วเราจะอดตาย เราคิดว่าเราต้องจัดหาไว้ให้คนที่เรารักและอนาคตของเรา และอนาคตของผู้ที่เรารัก และเราก็ถามว่า ใครจะเป็นคนทะนุบำรุงการงานของพระเจ้าเล่า ถ้าคริสเตียนทุกคนสละทุกสิ่งที่มี เราแปลกใจว่า จะเข้าถึงชนชั้นสูงได้อย่างไรกันถ้าไม่มีคริสเตียนเป็นชนชั้นสูง เราเฝ้าแต่ได้เสียงเช่นนี้เพื่อแสดงให้เห็นว่า พระเยซูไม่ได้หมายความว่าตามคำตรัสไว้

ความจริงอยู่ที่ว่า การเชื่อฟังคำสั่งของพระเยซูนี้ เป็นชีวิตที่มีเหตุผลและสมควรที่สุด ไม่ว่า ผู้ที่สละก็ปลานปลื้มปิติที่สุด พระคัมภีร์และประสบการณ์ของคริสเตียนอื่น ๆ บอกเราว่า ไม่มีผู้ใดที่เสียสละแล้วจะต้องลำบากเพราะตนไม่มีสิ่งจำเป็นสำหรับชีวิต เมื่อคนใดเชื่อฟังพระเจ้า พระองค์จะดูแลเขา

คนที่สละทุกสิ่ง ไม่ใช่ผู้ที่ต้องอพยพโยกย้ายอยู่เรื่อย ๆ หรือเปลี่ยนงานบ่อย ๆ และไม่มีเงิน แล้วคอยให้คริสเตียนอื่น ๆ ดูแลเขา

1. เขาขยันขันแข็ง เขามั่นเพียรทำงานเพื่อตนจะได้สิ่งที่ตนจำเป็นมาให้ตนเองและครอบครัว

2. เขากระเหม็ดกระแหม่ เขาอยู่อย่างประหยัดที่สุด เพื่อเงินทองนอกเหนือจากที่จำเป็นจะได้ใช้ในพระราชกิจของพระเจ้า

3. เขาอุทิศการงานข้างหน้า แทนที่จะสะสมทรัพย์สมบัติไว้ในโลก เขาจะสะสมทรัพย์สมบัติไว้ในสวรรค์

4. เขาวางใจพระเจ้าสำหรับอนาคต แทนที่จะทำงานหนักตลอดชีวิตเพื่อเก็บไว้ในยามแก่เฒ่า เขาเอาสิ่งที่ดีที่สุดที่ได้มาให้พระคริสต์และวางใจพระองค์ สำหรับอนาคตเขาเชื่อว่า ถ้าเขาแสวงหาอาณาจักรของพระเจ้าและความชอบธรรมของพระองค์ก่อน เขาจะไม่มีวันขาดอาหารและเสื้อผ้า

(มัทธิว 6: 33)

เขาเห็นว่าไม่มีเหตุผลที่จะเก็บเงินไว้ เพราะอาจจะมีเหตุการณ์อะไรเกิดขึ้นในอนาคตได้ เขาจะโต้แย้งดังต่อไปนี้

1. ข้าพเจ้าจะเก็บเงินไว้เป็นพิเศษได้อย่างไร ในเมื่อจะเอาคนไปใช้ให้คนรอดพ้นบาปได้? แต่ถ้าผู้ใดมีทรัพย์สมบัติในโลกนี้ และเห็นพี่น้องของตนขัดสน แล้วยังใจจิตใจดำไม่สงเคราะห์เขา ความรักของพระเจ้าดำรงอยู่ในผู้นั้นอย่างไรได้?” (1 ยอห์น 3:17)

จงใคร่ครวญดูคำสั่งที่สำคัญด้วย จงรักเพื่อนบ้านเหมือนรักตนเอง (เลวีนิติ 19: 18) เขาพูดได้เต็มปากหรือว่า เรารักเพื่อนบ้านเหมือนรักตัวเองในเมื่อเรายอมให้เขาอดตายในขณะที่เรามีพอจะปันให้เขา? ข้าพเจ้าอยากถามผู้ที่รู้จักความรอดของพระเจ้าแล้วว่าเราจะแลกความรู้นี้กับอะไร? อย่าให้เราเก็บงำความรู้นี้ไว้จนคนอื่นถูกกีดกันไม่ให้รู้จักความยินดีของพระเจ้า

2. ถ้าเราเชื่อจริง ๆ ว่า พระคริสต์จะเสด็จมา เราอยากจะทำเงินของเราออกใช้ทันที มิฉะนั้นแล้วเราจะเสี่ยงกับการตกอยู่ในมือมาร เราสามารถใช้เงินสำหรับพรอมตะ

3. เราจะอธิษฐานขอพระเจ้าได้อย่างไร ให้ช่วยประทานเงินทองแก่การงานของพระองค์ ในเมื่อเราเองก็มีเงินพอที่จะออกใช้ในการนี้ได้ แต่เราไม่เต็มใจใช้? ถ้าเราสละทุกสิ่งจริง ๆ เราก็จะไม่ต้องทำหน้าไหว้หลังหลอกอธิษฐานแบบนี้

4. เราจะสอนสั่งของพระเจ้าได้อย่างไรกัน ในเมื่อเราเองก็ไม่ได้เชื่อถ้อยฟังคำพระองค์หมดทุกประการ? ถ้าเราขึ้นสอนชีวิตของเราก็จะขัดกับคำพูดของเรา

5. คนฉลาดในโลกนี้จะกันสิ่งที่มีเหลือเพื่อไว้สำหรับอนาคต นี่ไม่ใช่ดำเนินชีวิตด้วยความศรัทธา แต่ด้วยสิ่งที่มองเห็นได้ คริสเตียนจะต้องมีชีวิตอยู่โดยพึ่งพระเจ้า ถ้าเขาสะสมทรัพย์สมบัติไว้ในโลกเขาจะต่างจากโลกและวิถีทางของโลกได้อย่างไร?

เรามักจะฟังเสียงโต้แย้งว่า เราควรเตรียมหาสิ่งจำเป็นสำหรับอนาคตไว้ มิฉะนั้นแล้วเราจะยิ่งแยกว่าพวกคนที่ไม่ได้เชื่อ ผู้คนมักจะใช้พระธรรมสองข้อนี้สนับสนุนโต้เถียงนี้

“ลูกจะสะสมไว้สำหรับพ่อแม่ก็ไม่สมควร แต่พ่อแม่ควรจะสะสมไว้สำหรับลูก”

(2 โครินธ์ 12:14)

“ถ้าแม่ผู้ใดไม่เลี้ยงดูวงศ์ญาติของตน และโดยเฉพาะอย่างยิ่งคนในบ้านเรือนของตน ผู้นั้นก็ได้ปฏิเสธพระศาสนาเสียแล้ว และชั่วยิ่งกว่าคนที่ไม่ได้เชื่อเสียอีก” (1 ทิโมธี 5:8)

ถ้าเราศึกษาข้อเหล่านี้ดูให้ดี จะเห็นว่า กล่าวเกี่ยวกับสิ่งต้องการทุก ๆ วัน ไม่ใช่เรื่องในอนาคต

ในข้อแรกอาจารย์เปาโลใช้ถ้อยคำประชดประชันท่านเป็นประจวบคิของชาวโครินธ์ ท่านไม่ให้เขาต้องเป็นภาระในเรื่องการเงิน แม้ว่าท่านจะมีสิทธิทำได้เพราะท่านเป็นผู้รับใช้พระเจ้าแล้วท่านก็เป็นเสมือนบิดาของผู้เลื่อมใสพระเจ้า ปกติแล้วบิดามารดาจะจัดหาไว้ให้บุตรของตน ไม่ใช่บุตรจัดหาไว้ให้บิดามารดา ไม่เป็นปัญหาเลยในการที่บิดามารดาจะจัดเตรียมอนาคตไว้ให้บุตร ข้อความทั้งหมดนี้กล่าวเกี่ยวกับการจัดหาสิ่งที่อาจารย์เปาโล ต้องการในปัจจุบัน ไม่ใช่สิ่งที่ต้องการในอนาคต

ใน 1 ทิโมธี 5:8 อัครสาวกปรึกษากันถึงการดูแลหญิงม่ายที่ยากจน ท่านยืนยันว่าญาติพี่น้องของเขาต้องรับผิดชอบดูแลเขา ถ้าผู้ใดไม่มีญาติพี่น้อง หรือถ้าเขาไม่ยอมรับผิดชอบ ให้คริสตจักรท้องถิ่นดูแลหญิงม่ายคริสเตียนในตอนนี้อีกที่พูดถึงสิ่งต้องการในปัจจุบัน ไม่ใช่อนาคต

อุดมการณ์ของพระเจ้าก็คือ ภาระของร่างกายพระคริสต์จะใส่ใจในความต้องการสำหรับปัจจุบันนี้ของมิตรสหายที่เป็นภาระของพระคริสต์

“เป็นการให้กันไปให้กันมา ในยามที่พวกท่านมีบริบูรณ์เช่นเวลานี้ ท่านก็ควรจะช่วยคนเหล่านั้นที่ขัดสนและในยามที่เขามีบริบูรณ์ เขาก็จะได้ช่วยพวกท่านเมื่อขัดสน ตามที่พระคัมภีร์เขียนไว้ว่า คนที่เก็บได้มากนั้นไม่มีเหลือ และคนที่เก็บได้น้อยก็หาขาดไม่” (2 โครินธ์ 8:14-15)

คริสเตียนที่รู้สึกว่าเขาต้องจัดหาไว้สำหรับอนาคตจะต้องเผชิญกับปัญหาขุ่นขี้ขางที่ว่า จะต้องหาไว้แค่ไหนถึงจะพอ เขาจึงต้องใช้ชีวิตแสวงหาเงินจำนวนไม่จำกัดและสูญเสียสิทธิในการถวายสิ่งที่ดีที่สุดในให้แก่พระเยซูคริสต์เจ้า แล้วเขาก็ต้องจบชีวิตไปอย่างไรประโยชน์ แล้วพบว่าทั้งหมดที่เขาต้องการพระเจ้าทรงจัดหาให้ ถ้าเขาจะอยู่เพื่อพระคริสต์อย่างเต็มใจ

ถ้าคริสเตียนทุกคนรับเอาพระคำรัสของพระเยซูเจ้ามาแล้ว ภาระงานของพระเจ้าจะไม่ขาดเงินเลย พระกิตติคุณจะแผ่ออกไปมีฤทธิ์อำนาจยิ่งขึ้น ถ้าศิษย์คนใดขัดสนอะไรศิษย์อื่น ๆ ก็จะได้ปลื้มปีติกับการปันสิ่งที่ตนมีอยู่ให้แก่ศิษย์ที่ขัดสน

ข้อแนะนำในเรื่อง จะต้องมิคริสเตียนที่ร่ำรวยเพื่อจะเข้าถึงคนร่ำรวยในโลกนี้ ก็นำหัวเราะเปาโลเข้าถึงครอบครัวของพระมหากษัตริย์พาร์ตี ในขณะที่ท่านเป็นนักโทษ (ฟิลิปปี 4: 22) ถ้าเราเชื่อฟังพระเจ้า เราก็วางใจให้พระองค์จัดแจงเรื่องปลีกย่อยให้ได้

พระเยซูทรงเป็นตัวอย่างสรุปให้เห็นในเรื่องนี้ บ่าวย่อมไม่ใหญ่ไปกว่านาย ไม่เหมาะเลยที่บ่าวจะแสวงหาความมั่งคั่ง ความเป็นคนสำคัญ และมีเกียรติในโลกนี้ ในขณะที่พระเยซูเจ้ายากจน ถูกคนอื่นแสดงความใจแคบกับพระองค์ และคูหมีนเหยียดหยามพระองค์

ความทุกข์ยากของพระคริสต์รวมความยากจนเข้าไว้ด้วย (2 โครินธ์ 8:9) ความยากจนไม่ได้หมายความว่าเราจะต้องแต่งตัวซอมซ่อและสกปรก แต่หมายถึงไม่อยู่อย่างฟุ่มเฟือย มีข้าวของเหลือกินเหลือใช้ สามสิบปีมาแล้ว แอนดรู เมอเรีย ซีซีให้เห็นว่าพระเยซูเจ้ากับสานุศิษย์จะไม่ทรงทำางานเช่นที่ ต้องทำได้ ถ้าเขาไม่เป็นคนยากจน ถ้าท่านจะยกผู้ใดขึ้นท่านก็ต้องลงไปอยู่ระดับเดียวกับเขาดังที่ชาวสะมาเรียผู้นั้นทำ และมนุษยชาติส่วนใหญ่ก็เป็นคนยากจน

มีผู้กล่าวว่า มีข้าวของบางอย่างที่จำเป็นต้องมีใช้ในบ้าน นั่นก็เป็นความจริง
มีผู้กล่าวว่า คริสเตียนที่เป็นนักธุรกิจก็ต้องมีเงินทุนไว้หมุนเวียนในธุรกิจของเขา นั่นก็จริง
มีผู้กล่าวว่า มีสมบัติอย่างอื่น เช่นรถยนต์ที่เราจะเอามาใช้เกิดพระเกียรติพระเจ้าได้ นั่นก็เป็นความจริงด้วย

สิ่งของเหล่านั้นเป็นของจำเป็น และมีไว้ก็ไม่เสียหายอะไร แต่เมื่อคริสเตียนเป็นเจ้าของสิ่งเหล่านี้ เขาควรจะอยู่อย่างประหยัดและเสียดสละ เพื่อการประกาศพระกิตติคุณคดีประจำใจของเขาควรจะมีว่า “ทำงานหนัก ใช้แต่น้อยให้มาก ๆ .....และถวายทุกสิ่งแก่พระคริสต์”

เราทุกคนต้องตัดสินใจต่อหน้าพระคริสต์ว่า สละทุกสิ่งนั้นหมายความว่าอะไร แต่ทุกคนต้องตัดสินใจเองต่อหน้าพระเจ้า เป็นเรื่องใหญ่ทีเดียวสำหรับส่วนตัวเขา

ถ้าพระเยซูทรงนำผู้เชื่อให้สละมากกว่าที่เขาเคยทำมาก่อนผู้นั้นก็จะไม่เย่อหยิ่ง การเสียดสละใด ๆ ที่เราทำจะไม่มากเลยเมื่อเราเทียบกับการเสียดสละของพระคริสต์ที่กางเขน ถึงอย่างไรเราก็ให้ในสิ่งที่เราเก็บไว้ไม่ได้ และให้ในสิ่งที่เราเลิกรักแล้ว

คนที่ให้สิ่งที่เขาเก็บไว้ไม่ได้ เพื่อให้ตนได้สิ่งที่ไม่มียวันเสื่อมสูญไป ย่อมไม่ชคนงโง่เลย

3. อุปสรรคของการเป็นศิษย์

ผู้ที่เริ่มติดตามพระคริสต์ก็แน่ใจได้ว่า เขาจะมีโอกาสมากทีเดียวที่จะหนีออกจากการเป็นผู้ติดตามพระคริสต์ เขามีโอกาสหันหลังหนีได้มาก จะมีเสียงอื่น ๆ ร้องเรียกเขาซึ่งให้เขาเห็นว่าสิ่งต่าง ๆ จะง่ายตายขึ้นเพียงไร

นี่เป็นตัวอย่างให้เห็นได้ดีถึงเรื่องสามคนที่ทำตัวว่าอยากจะเป็นศิษย์ แต่ยอมให้เสียงอื่นดังกลบพระสุรเสียงของพระคริสต์

“เมื่อพระองค์กับเหล่าสาวกกำลังเดินทางไป มีคนหนึ่งทูลพระองค์ว่า “พระองค์เสด็จไปทางไหน ข้าพระองค์จะตามไปทางนั้น” พระเยซูตรัสแก่เขาว่า “หมาจิ้งจอกยังมีโพรง และนกในอากาศก็ยังมีรัง แต่บุตรมนุษย์ไม่มีที่ที่จะวางศีรษะ” พระองค์ตรัสแก่อีกคนหนึ่งว่า “จงตามเรามาเถิด” แต่คนนั้นทูลตอบว่า “พระองค์เจ้าข้า ขอทรงโปรดให้ข้าพระองค์ไปฝังศพบิดาข้าพระองค์ก่อน” พระเยซูจึงตรัสกับเขาว่า “ปล่อยให้คนตายฝังคนตายของเขาเองเถิด แต่ส่วนท่านจงไปประกาศแผ่นดินของพระเจ้า” อีกคนหนึ่งทูลว่า “พระองค์เจ้าข้า ข้าพระองค์จะตามพระองค์ไป แต่ขออนุญาตให้ข้าพระองค์ไปลาคนที่อยู่ในบ้านของข้าพระองค์ก่อน” พระเยซูตรัสกับเขาว่า “ผู้ใดเอามือจับคันท่อนแล้วหันหน้ากลับเสีย ผู้นั้นก็ไม่สามารถกับแผ่นดินของพระเจ้า” (ลูกา 9:57-62)

ชายสามคนที่มาเผชิญหน้ากับพระเยซูคริสต์ เขาารู้สึกว่ามีอะไรมาดลใจให้เขาตามพระองค์ไป แต่เขาก็ยอมให้สิ่งอื่นมาถ่วงระหว่างจิตวิญญาณของเขากับการถวายตัวแก่พระคริสต์อย่างสิ้นเชิง

4. นายรวดเร็ว

ชายคนแรก เราจะเรียกเขาว่า นายรวดเร็ว เขากระตือรือร้นขึ้นอาสาตามพระเยซูไปทุกหนทุกแห่ง

“ผมจะตามพระองค์ไป ไม่ว่าพระองค์จะเสด็จไปทางไหน” เขาคิดว่าเขาไม่ต้องสละอะไร กางเขนก็ไม่หนักเท่าไร หนทางที่จะไปก็ไม่ขรุขระมากนัก

คำตอบของพระเยซูแต่แรกก็ดูไม่เกี่ยวกับความเต็มใจที่นายรวดเร็วเสนอไปเลย พระเยซูตรัสตอบว่า

“หมาจิ้งจอกยังมีโพรง และนกในอากาศก็ยังมีรังแต่บุตรมนุษย์ไม่มีที่จะวางศีรษะ”

แท้จริงแล้วพระเยซูทรงตอบเขาได้เหมาะที่สุด เหมือนกับพระองค์ตรัสว่า ท่านว่าจะตามฉันไปทุกแห่งหรือ แต่ท่านเต็มใจจะตามไปแม้ว่าจะไม่มีสิ่งสะดวกสบายในชีวิตหรือ? สุนัขจิ้งจอกก็ยังสบายกว่าฉัน นกก็ยังมีรังเป็นของตัวเอง แต่ฉันกลับไม่มีบ้านช่อง ต้องซัดเซพเนจรไปในโลกที่มีมือฉันสร้างขึ้นมา ท่านยังเต็มใจจะสละบ้านช่องตามฉันไปหรือ? ท่านเต็มใจจะทำโดยที่ไม่มีความสะดวกสบายตามธรรมดาของชีวิต เพื่ออุทิศตัวรับใช้ฉันหรือ?

เห็นได้ว่า ชายนั้นไม่เต็มใจ เพราะเราไม่ได้ยินเรื่องราวของเขาอีก เขารักความสะดวกสบายในโลกนี้มากกว่ารักพระคริสต์

5. นายข้าเกินการณ์

ชายคนที่สองชื่อ นายข้าเกินการณ์ เขาไม่ขันอาสาเหมือนชายคนแรก พระเยซูทรงเรียกเขาให้เป็นศิษย์คำตบของเขาไม่ใช่คำปฏิเสธรตรง ๆ เขาสนใจในพระเยซูบ้าง แต่ก็มีบางสิ่งที่เขาต้องทำก่อน นี้บัพหนัก เขาเอาคำเรียกร้องของเขาไว้เหนือคำเรียกร้องของพระคริสต์พิจารณาคำตอบของเขา “พระเยซูเจ้าข้า ขอให้ข้าพเจ้าไปฝังศพบิดาของข้าพเจ้าก่อน”

เป็นการถูกต้องที่ลูกชายจะเคารพบิดา และถ้าบิดาเสียชีวิตลง เขาก็ทำถูกแล้วที่จะฝังศพบิดาอย่างมีเกียรติ

แต่ชีวิตที่ทำถูกต้องตามขนบธรรมเนียมนี้จะบาป ถ้าเรายอมให้มาสำคัญกว่าการงานของพระเยซูเจ้า คำตอบของเขาแสดงให้เห็นถึงความทะเยอทะยาน “พระเยซูเจ้าข้า.....ข้าพเจ้าก่อน” ความทะเยอทะยานที่แท้จริงของเขาก็ือนึกถึงตัวเองเป็นใหญ่

ดูเหมือนว่า เขาไม่ได้นึกถึงคำว่า “พระเยซูเจ้าข้าข้าพเจ้าก่อน” นั้นน่าหัวเราะ และเป็นไปไม่ได้ ถ้าพระคริสต์เป็นพระเจ้าแล้วพระองค์ต้องมาก่อน ถ้าตัวข้าพเจ้ามาก่อน พระคริสต์ก็ไม่ใช่พระเจ้า

นายข้าเกินการณ์มีการงานทำ เขายอมให้งานมาก่อน ดังนั้นถ้อยคำของพระเยซูที่กล่าวว่า “ให้คนตายฝังคนตายเถิด แต่ส่วนท่านจงไปประกาศแผ่นดินของพระเจ้า” เราอาจจะกล่าวได้ดังนี้ว่า “ยังมีบางอย่างที่คนที่ฝ่ายจิตวิญญาณตายด้านทำได้เหมือนผู้เลื่อมใส แต่ก็มีสิ่งอื่นในชีวิตที่ผู้เลื่อมใสเท่านั้นทำได้ จงดูว่าท่านจะไม่ใช้ชีวิตทำสิ่งที่ผู้ที่ยังไม่กลับใจทำ จงปล่อยให้ผู้ที่ฝ่ายจิตวิญญาณตายแล้วฝังคนตายเถิด แต่สำหรับท่าน จงทำการงานที่คนอื่น เขาทำไม่ได้ ให้งานสำคัญในชีวิตท่านเป็นงานที่จะทำให้พระคริสต์เสด็จมาสู่โลกนี้เร็วขึ้น”

ดูเหมือนว่า คำนั้นจะมากเกินกว่าที่นายข้าเกินการณ์จะจ่ายได้ เขาเจียบหายไป

ชายคนแรกพบว่าความสะดักสบายเป็นอุปสรรคต่อการเป็นสาวก ชายคนที่สองเห็นว่างานสำคัญกว่าพระคริสต์เรียกร้อง งานหรือหน้าที่ไม่มีอะไรผิด พระเจ้าทรงประสงค์ให้มนุษย์ทำงานเพื่อตนจะไม่ขัดสน และหาเลี้ยงครอบครัวแต่ชีวิตของสาวกแท้ จะต้องแสวงหาแผ่นดินและความชอบธรรมของพระองค์ก่อน ผู้เลื่อมใสไม่ควรใช้ชีวิตทำสิ่งที่ผู้ไม่เชื่อก็ทำได้ จุดประสงค์ของการทำงานคือจัดเตรียมคือจัดเตรียมหาสิ่งที่จำเป็นสำหรับชีวิต แต่จุดประสงค์สำคัญของคริสเตียนคือประกาศอาณาจักรของพระเจ้า

6. นายง่ายเกินไป

ชายคนที่สามชื่อ นายง่ายเกินไป เขาเป็นเหมือนคนแรกที่อาสาตามพระเยซูไป เขาเป็นเหมือนคนที่สองที่ใช้ถ้อยคำเดียวกันแต่ต่างกันไป “พระเยซูเจ้าข้า ข้าพเจ้าก่อน” เขาพูดว่า “พระเยซูเจ้าข้า ข้าพเจ้าจะตามพระองค์ไป แต่ขอให้ข้าพเจ้าไปลาคนที่บ้านก่อนเถิด”

เราต้องเห็นว่าคำขอร้องนี้ไม่ผิด ไม่ขัดต่อพระบัญญัติของพระเจ้าที่แสดงความรัก และสนใจต่อญาติพี่น้อง แสดงความสุภาพโดยไปร่ำลาเขา ชายผู้นี้พ่ายต่อการลองใจตรงไหน? อยู่ที่เขายอมให้ความรู้สึกตามธรรมชาติสำคัญกว่าเสียงเรียกร้องของพระคริสต์

พระเยซูเจ้าตรัสว่า ผู้ใดเอามือจับคันไถแล้วหันหน้ากลับเสีย ผู้นั้นก็ไม่สมควรกับแผ่นดินของพระเจ้า พูดอีกนัยหนึ่งก็ว่า “ศิษย์ของเราจะไม่นึกถึงตัวเอง และอ่อนแอเหมือนเจ้า เราอยากได้ผู้เต็มใจ สละสิ่งผูกพันทางบ้านและผู้ที่จะไม่ยอมให้ญาติพี่น้องชักชวนไป ผู้ที่จะยกเราขึ้นเหนือทุกสิ่งในชีวิตของเขา”

เราต้องสรุปเอาว่า นายง่ายเกินไปจากพระเยซูไปและเดินกลับไปด้วยเศร้าสร้อย

ข้อผูกพันทางบ้านทำลายความมุ่งมั่นปรารถนาจะเป็นศิษย์ บางทีจะเป็นมารดาที่รำให้สะอึกสะอื้นว่า “เจ้าจะทำใจแม่แตกสลาย ถ้าเจ้าขึ้นทิ้งแม่ ตามพระเยซูไป” เราก็มองพระคัมภีร์ไม่ได้ บอกแม่กระแทงชื่อคนใจอ่อนผู้นี้ เขากลับไปจึงพลาดโอกาสสำคัญที่สุดในชีวิตเขาได้ถ้อยคำจารึกไว้เหนือหลุมฝังศพของเขาว่า “ไม่เหมาะสำหรับอาณาจักรของพระเจ้า”

สรุป

ฉะนั้นนี่เป็นสามประการที่สำคัญ ที่ขัดขวางการเป็นสาวกแท้ชายสามคนไม่เต็มใจจะตามพระคริสต์ไป พระเยซูทรงอธิบายดังนี้

นายรวดเร็ว รักความสะดวกสบายทางโลก

นายเข้าเฝ้าการณ์ งานหรือตำแหน่งหน้าที่สำคัญกว่าพระเยซู

นายง่ายเกินไป ความผูกพันทางครอบครัวมาก่อน

พระเยซูยังคงเรียกชายหญิงให้ตามพระองค์ไปอย่างกล้าหาญ และเสียสละ

หนทางหลีกเลี่ยงยังคงมีอยู่ เขาว่า “อย่าไปทำเลยเหนือ!”

7. สาธุศิษย์เป็นผู้ดูแลทรัพย์สินสมบัติ

อ่านลูกา 16:1-13

พระเยซูคริสต์เล่าอุทาหรณ์เรื่องคนต้นเรือนที่ไม่เชื่อให้พวกศิษย์ฟัง พระองค์ทรงวางหลักเกณฑ์ที่พวกศิษย์ทุกคนทุกสมัยจะเอามาใช้ได้ สาธุศิษย์ของพระคริสต์เป็นคนต้นเรือน เขาต้องดูแลทรัพย์สินสมบัติและเก็บดอกเบี่ยให้พระองค์ ขณะที่อยู่ในโลกนี้

อุทาหรณ์มีข้อยุ่งยากหลายประการ ดูเหมือนว่าจะกล่าวถึงความไม่ซื่อสัตย์ และคดโกง แต่เมื่อเราเข้าใจดีจะเห็นว่ามีความสำคัญยิ่งสำหรับเรา

เรื่องเป็นดังนี้ เจ้าของทรัพย์สินสมบัติที่มั่งคั่งจ้างลูกจ้างไว้ดูแลธุรกิจของเขา ต่อมานายทราบว่าลูกจ้างใช้เงินให้หมดคดเปลืองไป ทันใดนั้น เขาต้องการให้มีการตรวจสอบบัญชี เขาบอกกับลูกจ้างว่า เขาจะต้องจากไป

ลูกจ้างทราบว่าเขาไม่มีหวังจะได้ทำงานที่นั่นอีกต่อไปแล้ว เขาแค้นเกินกว่าจะทำงานหนักไหว จะขอร้องเขาเกินกว่าจะรู้สึกรับอายขายหน้า เขาจึงคิดว่าจะผูกมิตรไว้เพื่อเวลาข้างหน้า เขาจึงไปหาลูกหนึ่งคนหนึ่งของนายถามว่า “เธอเป็นหนีนายฉันเท่าไร?”

เขาตอบว่า “เป็นหนีนาน้ำนอยู่ร้อยถัง”

“ถ้าอย่างนั้น” ลูกจ้างแนะนำ “ชำระหนี้มาครึ่งหนึ่งแล้วเราจะแก้บัญชีเสียใหม่”

เขาไปหาลูกหนึ่งอีกคนหนึ่งของนายแล้วถามว่า “เธอเป็นหนีน้อยเท่าไร?”

ลูกหนึ่งผู้นั้นตอบว่า “ข้าวสาธินึ่งร้อยกระสอบ”

“ถ้าอย่างนั้นเธอชำระหนี้มาแปดสิบกระสอบ แล้วเราจะได้ปิดบัญชีกันเสียที”

คำวิจารณ์ต่อไปนี้น่าตกใจมากกว่าการกระทำที่ไม่ซื่อสัตย์ของลูกจ้าง

แล้วเศรษฐกิจที่ซมคนต้นเรือนธรรมนั้น เพราะเขาได้ทำด้วยความฉลาด ด้วยว่าคนของโลกนี้ในพวกเขา เขาใช้สติปัญญาฉลาดกว่าคนของความสว่างอีก” (ข้อ 8)

เราเข้าใจในเรื่องที่พระองค์เห็นด้วยการกระทำที่ไม่ซื่อสัตย์อย่างไร?”

ประการที่แน่นอนก็คือ นายของลูกจ้างผู้นั้นและพระเยซูเจ้าทรงชมการโกงเช่นนั้น การโกงนี้เป็นเหตุให้เขาถูกไล่ออกในทันทีแรก ไม่มีคนใดคนใดจะเห็นชอบด้วยกับการโกงแล้วความไม่ซื่อนี้ไม่ว่าอุทาหรณ์จะสอนอย่างไร อุทาหรณ์ก็ไม่ได้สอนว่า การขกขออกข้อโกงเป็นการกระทำที่ถูกต้อง

คนต้นเรือนไม่เชื่อได้รับคำชมเพราะเหตุผลประการเดียวที่เขาจะแผนการไว้สำหรับอนาคต เขาทำเช่นนั้นเพื่อให้แน่ใจว่าเขาจะยังคงมีเพื่อนอยู่หลังจากที่ตนออกจากงานแล้ว เขาทำไปเพื่ออนาคตแทนที่จะนึกถึงปัจจุบันนี้

นี่เป็นจุดสำคัญของอุทาหรณ์นี้ คนในโลกนี้ตั้งหน้าตั้งตาจัดหาไว้สำหรับวันข้างหน้า เขาเป็นห่วงอนาคตในยามที่ตนแก่ชราทำอะไรไม่ไหว เขาจึงตรากตรำทำงานเพื่อให้แน่ใจว่าเขาจะได้สบายในยามที่ตนหมดเรี่ยวแรงทำมาหากิน เขาทำทุกสิ่งเท่าที่จะทำได้ เพื่อความมั่นคงทางสังคม

ด้วยเหตุนี้แหละผู้ที่ยังไม่รอดจึงฉลาดกว่าคริสเตียนเนื่องจากอนาคตของคริสเตียนไม่ได้อยู่ที่โลกนี้ แต่อยู่ในสวรรค์ นี่จึงเป็นจุดสำคัญ อนาคตสำหรับผู้ไม่เชื่อหมายถึงเวลาระหว่างปัจจุบันนี้กับหลุมฝังศพ แต่อนาคตของลูกของพระเจ้าหมายถึงอยู่กับพระคริสต์ตลอดกาล

อุทาหรณ์สอนว่า ผู้ไม่เชื่อเป็นคริสเตียนฉลาดกว่า และก้าวหน้ากว่า ในการจัดเตรียมไว้สำหรับอนาคตในโลกนี้มากกว่าคริสเตียนจัดเตรียมไว้สำหรับอนาคตในสวรรค์

พระเยซูเจ้าทรงให้บทเรียนสำหรับเราไปใช้ปฏิบัติว่า

“เราบอกท่านทั้งหลายว่า จงกระทำตัวให้มีมิตรสหายด้วยทรัพย์สมบัติธรรมดา เพื่อเมื่อทรัพย์นั้นเสียไปแล้ว เขาจะได้ต้อนรับท่านไว้ในที่อาศัยถาวรเป็นนิรันดร์”

ทรัพย์สมบัติธรรมดาหมายถึงเงินทองหรือข้าวของอื่น ๆ เราใช้สิ่งเหล่านี้นำผู้คนมาถึงพระคริสต์ได้ ผู้ที่มารู้จักพระเจ้าเพราะเราใช้เงินอย่างซื่อสัตย์เช่นนี้เรียกว่า เพื่อนหรือมิตรสหาย สักวันหนึ่งเราอาจจะ “พลาด” ไป นั่นหมายความว่าเราจะตายหรือพระคริสต์จะรับเราขึ้นสวรรค์เมื่อพระองค์เสด็จมาอีก เพื่อนที่เราพามารู้จักพระคริสต์เพราะการใช้เงินของเราจะเป็นผู้ที่รับเอาพระคริสต์เป็นพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดเพราะเงินของเรา คนเหล่านี้จะอยู่ในสวรรค์ต้อนรับเรา

คนค้นเรือที่ฉลาดจะการไว้สำหรับอนาคตเช่นนี้ เขาไม่แสวงหาความมั่นคงในโลก แต่พยายามอย่างหนักที่ตนจะมีเพื่อนฝูงแวดล้อมในสวรรค์ เป็นเพื่อนฝูงที่เขาใช้เงินทองของเขานำมารู้จักพระคริสต์ในขณะที่เขาอยู่ในโลก อาจจะเป็นเงินที่เขาใช้ซื้อพระคัมภีร์ พระคัมภีร์ใหม่ พระคัมภีร์ที่คัดพิมพ์เป็นตอน ๆ ในประกาศพระกิตติคุณและวรรณกรรมอื่น ๆ ของคริสเตียน อาจเป็นเงินที่ใช้ช่วยเหลือมิชชันนารี และคนงานคริสเตียน อาจเป็นเงินช่วยในการจัดรายการทางวิทยุ และกิจกรรมที่มีคุณประโยชน์ของคริสเตียน เป็นเงินที่ใช้ประกาศพระกิตติคุณในทางใดก็ได้ ทางเดียวที่เราสามารถเอาทรัพย์สมบัติของเราฝากไว้ในสวรรค์ได้ก็คือ เอาใส่ไว้ในสิ่งที่จะไปสวรรค์

เมื่อคริสเตียนเห็นทรัพย์สมบัติของเขา ใช้ไปในทางที่จะนำผู้อื่นมาถึงความรอดเขาก็เลิกรักทรัพย์สมบัติ เขาไม่ต้องการความฟุ่มเฟือย ทรัพย์ หรือข้าวของสวย ๆ งาม ๆ อีกต่อไป เขาปรารถนาจะเห็นพระคริสต์เปลี่ยนเงินทองของเขาให้เป็นผู้มั่งคั่งการพระคริสต์ตลอดกาล เขาปรารถนาจะทำการใช้ชีวิตมนุษย์ ที่จะเกิดพระเกียรติพระเจ้าและจะเป็นพรต่อผู้อื่นทั้งหลายตลอดไป

สำหรับเขาแล้ว เพชรทั้งสี่ หับทิม ไข่มุก เงิน ฟากธนาคาร การประกันภัยทุกชนิด กฎหมาย
ทั้งสี่ เรือสวยงาม รถดี ๆ ล้วนเป็นทรัพย์สินสมบัติธรรมดา ถ้าเอามาใช้เพื่อตนเองมันก็จะพินาศไป แต่ถ้า
เราเอามาใช้เพื่อพระคริสต์เราจะเกี่ยวเก็บผลกำไรไปไม่จบไม่สิ้น

วิธีที่เราทำกับสิ่งของต่าง ๆ เป็นข้อทดสอบลักษณะของเรา พระเยซูทรงย้ำไว้ในข้อ 10 ดังนี้
“คนที่ศรัทธาในของเล็กน้อยจะศรัทธาในของมากด้วย และคนที่อศรัทธาในของเล็กน้อย จะ
อศรัทธาในของมากเช่นกัน”

ในที่นี้การใช้ข้าวของต่าง ๆ เป็นเรื่องเล็ก คนที่ฟังได้เป็นผู้ที่ใช้สิ่งต่าง ๆ เหล่านี้เกิดพระเกียรติ
พระเจ้า และให้เป็นพรแก่เพื่อนมนุษย์ คนที่ไม่ศรัทธาเป็นผู้ที่ใช้ทรัพย์สินสมบัติของตนเพื่อความ
สะดวกสบายเพื่อความเป็นอย่างพุ่มพวยและเพื่อความสุขอย่างเห็นแก่ตัว ถ้าคนใดเราไว้วางใจเขาไม่ได้
ในเรื่องเล็กน้อย (วัตถุสิ่งของต่าง ๆ) เราจะไว้วางใจเขาในเรื่องใหญ่ (ดูแลฝ่ายจิตวิญญาณ) ได้อย่างไร? ถ้า
คนใดไม่ศรัทธากับสมบัติธรรมดาแล้ว เราจะหวังให้เขาศรัทธาในการเป็นคนรับใช้ของพระคริสต์ และ
เป็นผู้รักษาสิ่งล้ำลึกของพระเจ้าได้อย่างไร (1 โครินธ์ 4:1)

พระเจ้าผู้ช่วยให้รอดคงแย้งต่อไปว่า
“เหตุฉะนั้นถ้าท่านทั้งหลายไม่ศรัทธาในทรัพย์สินสมบัติธรรมดา ใครจะมอบทรัพย์สินสมบัติอันแท้
ให้แก่ท่านเล่า?” (ข้อ 11)

สมบัติฝ่ายโลกไม่ใช่ความมั่งคั่งที่แท้จริง มันมีค่าจำกัดไม่ถาวร สมบัติทางใจเป็นความมั่งคั่งที่
แท้จริง เราวัดค่าของมันไม่ได้ และไม่มีวันสิ้นสุดนอกจากผู้นี้จะเป็นผู้ที่ไว้วางใจได้เมื่อดูแลจัดการกับ
สิ่งของต่าง ๆ แล้ว เราก็สามารถจะหวังให้พระเจ้าไว้วางใจเขา มอบความเจริญรุ่งเรืองเรื่องฝ่ายจิตวิญญาณให้
หรือมอบทรัพย์สินสมบัติในสวรรค์ให้

พระเยซูเจ้าทรงแย้งต่อไปโดยกล่าวว่า
“และถ้าท่านทั้งหลายมิได้ศรัทธาในของของคนอื่นใครจะมอบทรัพย์สินอันแท้ให้เป็นของของ
ท่านเล่า?” (ข้อ 12)

วัตถุข้าวของต่าง ๆ ไม่ใช่ของเรา เป็นของพระเจ้าทุกสิ่งที่มี เป็นของศักดิ์สิทธิ์ที่พระเจ้า
ประทานให้ สิ่งเดียวที่เราเรียกได้ว่าเป็นของเราเอง เป็นผลของความขยันหมั่นเพียรศึกษาและรับใช้เมื่อ
เราอยู่ในโลกนี้ บำเหน็จของการอารักขาไว้อย่างศรัทธา เราจะได้รับในสวรรค์ ถ้าพระเจ้าทรงพิสูจน์
เห็นว่า เราเป็นผู้ไว้วางใจไม่ได้เมื่อดูแลสมบัติของพระเจ้า เราก็จะหมดหวังก้าวเข้าไปสู่สิ่งอันลึกซึ้งของ
พระโอวาทของพระเจ้า หรือเราจะไม่ได้รับบำเหน็จในชีวิตหน้า

พระเยซูทรงสรุปคำสอนของอุทาหรณ์ทั้งหมดนี้

“ไม่มีผู้ใดเป็นข้าสองเจ้าบ่าวสองนายได้ เพราะว่าจะชังนายข้างหนึ่ง และจะรักนายอีกข้างหนึ่ง หรือจะนับถือนายอีกฝ่ายหนึ่งและจะคูหมิ่นนายอีกฝ่ายหนึ่ง ท่านจะปฏิบัติพระเจ้า และจะปฏิบัติเงินทองพร้อมกันไม่ได้” (ข้อ 13)

เราจะแบ่งปันความรักภักดีไปให้ผู้นี้บ้างผู้นั้นบ้างไม่ได้ สานุศิษย์จะอยู่สองฝ่ายไม่ได้ คนต้นเรือนจะต้องรักพระเจ้าหรือไม่ก็รักเงินทอง ถ้าเขารักเงิน เขาก็เกลียดพระเจ้า

จงระลึกไว้ว่า พระเยซูตรัสเช่นนี้กับพวกศิษย์ ไม่ใช่ตรัสกับคนที่ไม่ได้ตามพระองค์ไป

8. ความร้อนรน

ไม่สำคัญอะไร ถ้าพวกศิษย์จะไม่เฉลียวฉลาด ถ้าเขามีร่างกายอ่อนแอ ก็ไม่สำคัญ เราดำเนินเขาไม่ได้ ถ้าเขาไม่ร้อนรน ถ้าจิตใจของเขาไม่ลุกเป็นไฟเป็นไฟด้วยความปรารถนาพระเจ้าผู้ช่วยให้รอด เขาจะต้องถูกลงโทษ

คริสเตียนเป็นศิษย์ของท่านผู้กล่าวว่า “ความร้อนใจเป็นเรื่องพระนิเวศของพระองค์จะท่วมทับข้าพระองค์” (ยอห์น 2:17) พระผู้ช่วยให้รอดมีจิตใจปรารถนาพระเจ้า และผูกใจต่อสิ่งที่พระเจ้าสนพระทัย ผู้ที่ไม่เต็มใจพระเจ้าไม่ทรงปรารถนา

พระเยซูคริสต์เจ้าทรงมีความปรารถนาแรงกล้าจะทำการของพระเจ้า เราเห็นได้จากพระคำรัสว่า “เราจะต้องรับบัพติศมาอย่างหนึ่ง เราเป็นทุกข์มากจนกว่าจะสำเร็จ” (ลูกา 12:50) และเห็นจากคำกล่าวนี้ว่า “เราต้องกระทำพระราชกิจของพระองค์ผู้ทรงใช้เรามาเมื่อยังวันอยู่ เมื่อถึงกลางคืนไม่มีผู้ใดทำงานได้” (ยอห์น 9:4)

พระเยซูเจ้าเป็นพยานถึงความร้อนรนของยอห์นผู้ให้บัพติศมา เมื่อตรัสว่า “ยอห์นเป็นโคมที่จุดสว่างไสว”

อัครสาวกเปาโลก็ร้อนรน มีผู้บรรยายถึงท่านดังนี้

ท่านเป็นผู้ที่ไม่ใส่ใจผู้กมิตร์ ท่านไม่มีความหวัง หรือความปรารถนาในสิ่งที่โลกนี้ถือว่าดี ท่านไม่หวั่นเกรงการสูญเสียชีวิต ใดๆ ท่านไม่มีตำแหน่ง ไม่มีประเทศท่านไม่เอาใจใส่กับชีวิตท่าน หรือหวั่นเกรงต่อความตาย ท่านคิดถึงแต่อย่างเดียวคือ พระกิตติคุณของพระคริสต์ ท่านมุ่งอยู่อย่างเดียวคือ จะเทิดพระเกียรติพระเจ้า ท่านโง่เขลาเพราะเห็นแก่พระคริสต์ ไม่ใส่ใจว่าใครเขาจะว่าท่านอย่างไร ท่านไม่หวั่นถ้าใครจะหาว่าท่านคลั่ง ร้อนรนพูดไม่รู้เรื่อง หรือตั้งชื่อพิสดารต่าง ๆ ให้ แล้วแต่โลกจะสรรรค์หามาจนยากที่จะจาระไน พอพวกเขาเรียกท่านว่าพ่อค้า พ่อบ้าน พลเมือง คนรวย ชาวโลก ผู้คงแก่เรียน หรือ แม้จะเรียกผู้มีสติสัมปชัญญะ ท่านจะสูญเสียชีวิตขณะที่แท้จริงของท่าน ท่านจะต้องพูดหรือมีละนั้นก็ตาย และแม้ว่าท่านจะตาย ท่านจะคงพูด ท่านไม่ยอมพักผ่อน แต่จะเร่งรีบข้ามบกข้ามทะเล ข้ามหุบเขา และทะเลทรายที่ไม่มีรอยคนเหยียบย่ำ ท่านร้องเสียงดังไม่ยอมหยุด และจะไม่ยอมให้ใครห้ามท่านได้ เมื่ออยู่ในคุกท่านจะตะโกนเสียงดังก้อง แม้ในท้องทะเลปั่นป่วนท่านก็ไม่เงียบ เมื่ออยู่ต่อหน้าสภาที่นำครั้นคร้าม และบัลลังก์ษัตริย์เขากล่าวเป็นพยานเพื่อเห็นแก่ตัวจะ ไม่มีอะไรจะมาห้ามเสียงของท่านได้ นอกจากความตาย แม้กระทั่งก่อนหน้าที่มีดคมจะตัดศีรษะออกจากร่างกายท่านก็ยังพูด อธิษฐานเป็นพยาน วิงวอนขอความกรุณา ต่อผู้และสุดท้ายท่านก็อวยพรให้แก่คนใจโหด”

บทความหนึ่งที่ผู้ไม่เชื่อพระเจ้าเขียนไว้ใจ   จี.ที.สตัดด์ให้ตามพระคริสต์ไปอย่างสิ้นเชิง
บทความนั้นมีดังนี้

“ถ้าข้าพเจ้าเชื่ออย่างมั่นคง ดังที่คนนับล้านคนกล่าวว่า เขาเชื่อว่าความรู้และการปฏิบัติทางศาสนาในชีวิตนี้มีอิทธิพลในโลกหน้า ดังนั้นศาสนาก็มีความหมายทุกประการต่อข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจะทิ้งความสนุกสนานทางโลกดังว่าเป็นหมากเขื่อ ทั้งความดูแลที่เป็นฝ่ายโลกดังเป็นสิ่งที่โง่เขลาความคิดทางฝ่ายโลกและความรู้สึกดังว่าเป็นสิ่งเหลวไหล ศาสนาจะเป็นความคิดแรกของข้าพเจ้าที่ตื่นอยู่ และเป็นภาพสุดท้ายของข้าพเจ้าก่อนที่ข้าพเจ้าจะหลับไป ข้าพเจ้าจะตราตรึงเพื่อสาเหตุของการนี้แต่อย่างเดียว ข้าพเจ้าจะกะแผนการสำหรับความไม่สิ้นสุด ข้าพเจ้าจะพิจารณาว่านำคนหนึ่งไปสวรรค์ก็สมควรแล้วกับชีวิตที่ต้องทนทุกข์มาก สิ่งที่จะเกิดขึ้นในโลกนี้ จะไม่มีวันหยุดยั้งการงานหรือคำพูดของข้าพเจ้าได้ ข้าพเจ้าจะไม่คิดถึงความยินดีหรือความทุกข์ในโลกนี้ ข้าพเจ้าจะพยายามมองดูแต่ความเป็นอมตะเท่านั้นข้าพเจ้าจะคิดถึงผู้ที่มิมีชีวิตอมตะรอบกายข้าพเจ้าที่จะมีความสุขหรือมีความทุกข์อยู่ตลอด ข้าพเจ้าจะออกไปประกาศให้ผู้คนรู้โดยไม่หยุดยั้ง หัวข้อที่ประกาศนั้นว่า “ถ้าผู้ใดได้ทั้งโลกนี้ไว้ แต่ต้องสูญเสียจิตวิญญาณของตนจะเป็นประโยชน์อะไรเล่า?”

จอห์นเลสเลย์ก็มีใจร้อนรน เขาว่า “ขอให้ฉันมีคนที่รักพระเจ้าอย่างสุดจิตสุดใจและไม่หวั่นเกรงต่อสิ่งใดนอกจากความบาป ขอให้ฉันมีคนอย่างนี้เพียงร้อยคนเท่านั้น ฉันจะเขยื้อนโลกไป”

จิบ แอลเลียต ผู้ปลื้มชีวิตในเอก คิวคอร์ด เป็นประจักษ์ได้จุดไฟให้พระเยซูคริสต์ วันหนึ่งเขากำลังไตร่ตรองข้อความในฮีบรู บท 1 ข้อ 7 “พระองค์จะทรงบันดาลผู้รับใช้ของพระองค์ให้เป็นดุจเปลวเพลิง” เขาเขียนไว้ในอนุทินของเขาว่า

“ข้าพเจ้าจะเป็นดุจเปลวเพลิงได้ไหม? ขอพระเจ้าช่วยข้าพเจ้าให้พ้นจากสิ่งอื่น ๆ ที่เข้ามาทำให้ข้าพเจ้าเป็นเหมือนวัตถุกันไฟ ขอทรงให้ข้าพเจ้าอิมตัวด้วยน้ำมันของพระวิญญาณเพื่อข้าพเจ้าจะได้ลุกเป็นไฟ แต่เปลวไฟนั้นอยู่ได้ชั่วคราว มันจะลุกอยู่ได้ชั่วระยะสั้น ข้าพเจ้าจะทนได้หรือจิตวิญญาณของข้าพเจ้าเป็นชีวิตที่สั้น? พระวิญญาณของท่านผู้ยิ่งใหญ่สถิตอยู่ในข้าพเจ้า ความร้อนรนของพระวิญญาณเผาผลาญพระองค์ ขอทรงทำให้ข้าพเจ้าเป็นเชื้อเพลิงของพระองค์ เปลวไฟของพระเจ้า”

น่าอัศจรรย์มากสำหรับคริสตจักรในศตวรรษที่ยี่สิบ ที่พวกคอมมิวนิสต์และพวกลัทธิจอมปลอมร้อนรนมากกว่าพวกคริสเตียน

ใน ค.ศ. 1903 ชายคนหนึ่งมีสาวก 17 คน เริ่มรุกรานโลก ชายผู้นี้ชื่อเลนิน พอ ค.ศ. 1918 สาวกของเขาเพิ่มจำนวนขึ้นถึง 40,000 คน ด้วยจำนวนคน 40,000 คน เขาเข้าครองประชาชนรัสเซียจำนวน 160 ล้านคน ขบวนการนี้ยังคงดำเนินต่อไป บัดนี้เข้าครอบครองกว่าหนึ่งในสามของจำนวนพลโลก ถึงแม้ว่าเราจะไม่เห็นด้วยกับหลักการของเขา แต่เราก็ต้องชมเชยความร้อนรนของเขา

ถ้าพระเจ้าทรงกระทำอย่างหนึ่งอย่างใดลงไปทางพระคริสต์เพื่อช่วยให้โลกรอด แล้วทรงให้รู้กันทั่ว ก็จะต้องเป็นหน้าที่ของคริสเตียนที่จะไม่ยอมทนต่อการเพิกเฉย หรือทนให้เขาปฏิเสธ เขาจะต้องอธิบายให้คนเหล่านั้นเข้าใจ

พระเจ้าทรงต้องการผู้ที่ยอมให้พระวิญญาณบริสุทธิ์ควบคุมอย่างสิ้นเชิง คนอื่นจะเห็นว่าคนเหล่านี้เหมือนคนเมาแต่ผู้ที่รู้ดีจะทราบว่าคนเหล่านี้กระหายหาพระเจ้าอย่างไม่รู้จักอึด

ให้ทุกคนที่จะเป็นสานุศิษย์ทราบว่าตนต้องการชีวิตที่มีความร้อนรน เขาควรพยายามทำตามที่ท่านบิชอป ไรล์ อธิบายไว้ดังต่อไปนี้

“ผู้ที่ร้อนรนในศาสนาเป็นผู้ที่มีชื่อเสียงเด่นในเรื่องหนึ่ง ถ้าจะว่า ๆ เขาเป็นคนจริงจังมีน้ำใจ ไม่ยอมประนีประนอมทำอะไรก็มุ่งทำให้สำเร็จ เต็มอกเต็มใจหรือมีศรัทธาแรงกล้าก็ไม่พอ เขามุ่งมองอยู่สิ่งเดียว ใส่ใจอยู่เพียงสิ่งเดียวสิ่งนั้นก็คือทำให้พระเจ้าพอพระทัย ไม่ว่าเขาจะอยู่หรือจะตายไม่ว่าจะมีสุขภาพดีหรือเจ็บป่วย ไม่ว่าจะรวยหรือจน ไม่ว่าจะทำอะไรใคร ๆ พอใจหรือขุนเคือง ไม่ว่าใครจะว่าเขาโง่หรือฉลาด ไม่ว่าใคร ๆ จะชมหรือติ จะได้รับเกียรติหรือความละอาย ทั้งหมดนี้ผู้ที่มีความร้อนรนไม่สนใจเลย เขาสนใจอยู่เพียงสิ่งเดียวนั้นก็คือทำให้พระเจ้าพอพระทัย และก้าวเข้าไปสู่พระสิริของพระเจ้า ถ้าความร้อนใจใฝ่หาพระเจ้าเผาผลาญใจเขา เขาก็ไม่ทุกข์ เขารู้สึกว่าเขาเป็นเหมือนตะเกียงต้องถูกจุด ถ้าเขาจะต้องทำให้เสร็จสิ้นไปในขณะที่ถูกจุดอยู่ เขาก็ทำแต่การงานที่พระเจ้าทรงให้เขาทำคนเช่นนั้นมักจะหาทางทำตามที่เขาร้อนใจ ถ้าเขาเทศนาและทำการงานหรืออุทิศเงินไม่ได้ เขาจะร้องไห้ ถอนหายใจใหญ่และอธิษฐาน ถ้าเขายากจนหรือต้องนอนป่วยอยู่กับเตียงตลอดไป เขาก็จะขัดขวางบาปทางการอธิษฐานเป็นอย่างมาก ถ้าเขาต่อสู้ในหุบเขากับโยชูวาไม่ได้เขาก็จะทำการงานของโมเสส อารอน และสุระ บนยอดภูเขา (อพยพ 17:9-23) ถ้าเขาทำการงานเองไม่ได้เขาจะอธิษฐานพระเจ้าอยู่เสมอจนพระองค์ทรงส่งคนมาช่วยให้ทำการงานนั้นสำเร็จ นี่แหละเป็นความหมายของคำว่าร้อนรนในทางศาสนา

9. ความศรัทธา

ถ้าไม่มีความศรัทธาอย่างลึกซึ้งในพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์อยู่ ศรัทธาโดยที่ไม่ได้ถามอะไรก็ไม่มีศาสนศิษย์แท้ ผู้ที่จะทำเพื่อพระเจ้าก็ต้องวางใจในพระองค์ ผู้ที่เป็นคนสำคัญของพระเจ้าล้วนเป็นคนอ่อนแอที่ทำการใหญ่เพื่อพระเจ้าเพราะทราบว่าพระเจ้าทรงสถิตอยู่กับเขา

ความศรัทธาที่แท้จริงพึ่งพระสัญญาของพระเจ้า พึ่งพระวาจาของพระองค์ นี่เป็นสิ่งสำคัญ ผู้เชื่อต้องอ่านหรือได้ยินพระสัญญาของพระเจ้า พระวิญญูณบพิสุทธิเอาพระสัญญานี้มาใช้กับบุคคลในวิธีที่เหมาะสมกับเขา คริสเตียนทราบว่าพระเจ้าตรัสกับเขาโดยตรง เขามั่นใจเต็มที่ในถ้อยคำของท่านผู้ทรงสัญญา เขาถือว่าพระสัญญานั้นแน่นอนเหมือนดังว่าเป็นไปตามคำสัญญานั้นแล้ว แม้ว่าถ้าเป็นมนุษย์สัญญาจะเป็นไปไม่ได้ก็ตาม

บางทีก็เป็นคำสั่งมากกว่าคำสัญญา สำหรับผู้ที่มีความศรัทธาแล้ว จะเป็นคำสั่งหรือคำสัญญาก็ไม่ต่างกันเลย ถ้าพระเจ้าทรงบัญชาให้ผู้ใดทำอะไรแล้ว พระองค์จะประทานกำลังให้เขาทำสิ่งนั้นได้ ถ้าพระองค์ทรงสั่งให้เปโตรเดินบนน้ำ เปโตรก็แน่ใจได้ว่าเขาจะได้รับฤทธิ์อำนาจตามที่จำเป็นจะต้องมี (มัทธิว 14:28) ถ้าพระองค์ทรงสั่งให้เราเทศนาพระกิตติคุณให้ทุกคนฟัง เราก็แน่ใจได้ว่าเราจำได้รับพระกรุณาคุณตามที่เราต้องการ (มาระโก 16:15)

ความศรัทธาไม่ได้ทำอยู่ในขอบเขตที่เป็นไปได้ พระเจ้ายอมไม่ได้รับเกียรติถ้าทรงทำในสิ่งที่มนุษย์ทำได้ ความศรัทธาเริ่มเมื่อมนุษย์หมดฤทธิ์อำนาจ ความศรัทธาเริ่มเมื่อเหตุการณ์เป็นไปไม่ได้ มองไม่เห็น และไม่รู้ลึก

ความศรัทธากล่าวว่า ถ้าอุปสรรคเพียงประการเดียว คือเป็นไปไม่ได้ ถ้าเช่นนั้นก็เป็นไปได้

ความศรัทธาทราบว่า พระเจ้าทรงอยู่ที่นั่น จึงไม่รู้จักกับความยากลำบาก ความศรัทธาหัวเราะใส่ในสิ่งที่เป็นไปไม่ได้ สำหรับความศรัทธาแล้ว พระเจ้าทรงเป็นคำตอบแก่ปัญหาทุกประการ เป็นข้อไขสำหรับความยุ่งยากทุกอย่าง ทุกสิ่งทุกอย่างขึ้นอยู่กับพระเจ้า สามสิบล้านบาทหรือสามหมื่นล้านบาทก็ไม่แปลกอะไรเลย เพราะทราบว่าพระเจ้าจะทรงจัดทุกสิ่งทุกอย่างให้พอเพียง เขาจะทูลขอทุกอย่างจากพระองค์ ผู้ไม่เชื่อกล่าวว่า “สิ่งนั้น ๆ จะเป็นไปได้อย่างไร?” ล้วนแต่ตั้งคำถาม ถามอยู่เรื่อย แต่ศรัทธามีคำตอบต่อคำถามมากมายนับหมื่นคำถาม คำตอบก็คือพระเจ้า”

พูดแบบมนุษย์ก็ว่า เป็นไปไม่ได้ที่อับราฮัมกับซาราห์จะมีบุตร แต่เมื่อพระเจ้าทรงสัญญา อัมราฮัมก็เห็นว่ามิสิ่งเดียวที่เป็นไปไม่ได้คือที่พระเจ้าจะทรงมูสา

“เมื่อไม่มีหวังซึ่งเป็นที่น่าไว้วางใจก็ยังได้เชื่อไว้วางใจ มีความหวังว่าจะได้เป็นบิดาของหลายประชาชาติตามคำที่ได้ตรัสไว้แล้วว่า “พงศ์พันธุ์ของเจ้าจะมากมายอย่างนั้น” ความเชื่อของท่านมิได้ลด

น้อยลงเลย เมื่อท่านพิจารณาคุณลักษณะของท่าน ซึ่งเปรียบเหมือนตายไปแล้ว เพราะท่านมีอายุประมาณ ร้อยปีแล้ว และเมื่อคำนึงถึงกรรมของนางซาราห์ว่าเป็นหมัน ท่านมิได้หวั่นไหวแคลงใจในพระสัญญา ของพระเจ้า แต่ท่านมีความเชื่อมั่นยิ่งขึ้น จึงถวายเกียรติแด่พระเจ้า ท่านเชื่อมั่นว่า พระเจ้าทรงฤทธิ์ อาจกระทำให้อาหารสำเร็จได้ตามที่พระองค์ตรัสสัญญาไว้ (โรม 4:18-21)

“พระเจ้าของเราเป็นพระเจ้าที่ทำในสิ่งที่เป็นไปได้” (ลูกา 1:37) “ไม่มีสิ่งใดที่ยากเกินไป สำหรับพระองค์” (ปฐมกาล 18:14) “สิ่งที่มนุษย์ทำไม่ได้พระเจ้าทรงทำได้” (ลูกา 18:27)

ความศรัทธายึดมั่นในพระสัญญา “ใครเชื่อก็ทำให้ได้ทุกอย่าง” (มาระโก 9:23) เปาโลกล่าวอย่าง ยินดีว่า “ข้าพเจ้าผจญทุกสิ่งได้ โดยพระองค์ผู้ทรงเสริมกำลังข้าพเจ้า” (ฟิลิปปี 4:13)

เนื่องจากความศรัทธาเกี่ยวกับอำนาจเหนือธรรมชาติและพระเจ้าจึงคุณไม่มีเหตุผลอยู่เสมอ อับราฮัมคุณไม่ใช่สามัญสำนึกเสียเลยที่ออกไปทั้ง ๆ ที่ไม่รู้ว่าคุณไปไหน ได้แต่เชื่อฟังคำสั่งของพระเจ้า เท่านั้น (ฮีบรู 11:8) คุณโยชูวาไม่ฉลาดเสียเลยที่เข้าโจมตีเมืองเยรีโค โดยไม่มีอาวุธร้าย (โยชูวา 6:1-20) คนในโลกนี้จะเขาะเขี่ยในความบ้าเข่นนี้แต่ก็ได้ผล

อันที่จริง ความศรัทธานั้นมีเหตุผลที่สุด จะมีอะไรที่มีเหตุผลมากกว่าผู้ถูกสร้างไว้ใจใน พระผู้สร้างเล่า? เขาบ้าหรือที่ศรัทธาในท่านที่พูดปดหรือทำผิดพลาดไม่ได้? การไว้ใจพระเจ้าเป็นสิ่งที่ มีเหตุผลที่สุดที่มนุษย์ทำได้ ไม่ใช่เป็นการกระโดดในที่มีด ความศรัทธาต้องการหลักฐานที่แน่นอนที่สุด และก็พบได้ในพระวณะของพระเจ้าที่ไม่มีผิดพลาด ไม่มีใครที่วางใจในพระองค์แล้วประสบความ ล้มเหลว ไม่มีผู้ใดจะเป็นเช่นนั้น ความศรัทธาในพระเจ้าไม่มีเสียงเลยไม่ว่าจะอย่างไรก็ตาม

ความศรัทธานั้นเป็นการเกิดพระเกียรติพระเจ้าอย่างแท้จริง ยกพระองค์ขึ้นเป็นเอกในฐานะเป็น ผู้ควรแก่การไว้วางใจ กล่าวอีกนัยหนึ่งก็ว่า การไม่เชื่อเป็นการไม่ยกย่องพระเจ้า เป็นการกล่าวหาว่า พระองค์พูดปด (1 ยอห์น 5:10) เป็นการจำกัดเขตท่านผู้ศักดิ์สิทธิ์ของชาติอิสราเอล (สดุดี 78:41)

ความศรัทธานั้นให้มนุษย์อยู่ในที่ ๆ เหมาะสมของตนคือเป็นผู้อ่อนน้อมอย่างถ่อมใจ หมอบเฝ้า อยู่เบื้องหน้าพระเจ้าผู้ใหญ่อิ่งเหนือสิ่งทั้งปวง

ความศรัทธาขัดต่อภาพที่เห็น เปาโลเตือนเราว่าเราดำเนินโดยความเชื่อมิใช่ตามที่ตามองเห็น (2 โครินธ์ 5:7) ดำเนินไปตามที่ตามองเห็นหมายความว่าเรามีสิ่งที่มองเห็นได้หมายความว่าเรามีพอเก็บ ไว้สำหรับอนาคต ใช้ความฉลาดของมนุษย์เป็นประกัน ไม่ยอมเสี่ยงต่อสิ่งที่มองไม่เห็น แต่ดำเนินโดย ความเชื่อก็ตรงกันข้าม เป็นการฟังพระเจ้าแต่ผู้เดียว ปกติแล้วเรามักจะหลีกเลี่ยงต่อการฟังพระเจ้าที่เรา มองไม่เห็น เราชอบจัดเตรียมหาสำรอง ในสิ่งที่จะสูญเสียไปได้ ถ้าเรามองไม่เห็นว่าจะไปทางไหน เรามักจะกลัว แต่ความศรัทธาคือก้าวไปข้างหน้าด้วยความเชื่อฟังพระเจ้าและพระวณะของพระองค์ ความศรัทธาย่อมอยู่เหนือสถานการณ์ใด ๆ และวางใจพระเจ้าให้จัดหาทุกสิ่งที่ต้องการให้

สานุศิษย์ผู้ตั้งใจจะดำเนินไปด้วยความศรัทธา ย่อมแน่ใจได้ว่าไม่ช้าเขาจะต้องถูกลองดูความศรัทธาไม่ช้าก็เร็ว ทรัพย์สินสมบัติของเขาจะหมดสิ้นลง แล้วเขาก็จะถูกลงใจให้ขอลาจากมนุษย์ ถ้าเขาวางใจในพระเจ้าจริง ๆ แล้ว เขาก็จะฟังพระเจ้าแต่ผู้เดียว

ถ้าเราให้มนุษย์รู้ว่าเราต้องการอะไร ไม่ว่าจะเส้นทางตรงหรือทางอ้อม นั่นก็คือ เราไม่ได้มีชีวิตด้วยความศรัทธา เราทำให้พระเจ้าเสมอพระเกียรติ เป็นการทรยศต่อพระองค์ เป็นเหมือนกับว่าเรากล่าวว่าพระเจ้าทำให้เราผิดหวัง บัดนี้เราต้องขอความช่วยเหลือจากมนุษย์ เป็นการละทิ้งพระองค์ผู้เป็นน้ำพุที่ให้ดำรงชีวิตอยู่ได้ แล้วหันไปหาถังน้ำแตก ๆ เป็นการตั้งให้มนุษย์อยู่ระหว่างจิตวิญญาณของข้าพเจ้ากับพระเจ้า และปล้นพรอันอุดมไปจากจิตวิญญาณของข้าพเจ้า ทั้งปล้นเอาเกียรติยศที่เป็นของพระเจ้าไปจากพระองค์

ท่าทีตามปกติของสานุศิษย์ก็คือปรารถนามีความศรัทธามากยิ่งขึ้น (ลูกา 17:5) เขาไว้วางใจพระคริสต์ให้ประทานความรอดให้บัดนี้ เขาต้องการจะเพิ่มอาณาเขตชีวิตของเขาที่มีพระเจ้าควบคุมอยู่ เมื่อเขาเผชิญความเจ็บไข้ ความยากลำบาก ความเศร้าโศก และภัยพิบัติเขาก็ได้มารู้จักพระเจ้าในทางใหม่ที่คุ้นเคยสนิทสนมกับพระองค์ยิ่งขึ้น ความศรัทธาของเขาเข้มแข็งยิ่งขึ้น เขาพิสูจน์ว่าเป็นจริงตามพระสัญญา ถ้าเราดำเนินตามเพื่อจะให้เรา รู้จักพระเจ้า เราก็จะรู้จักพระองค์ (โฮเซยา 6:3) เขายังพบว่าพระเจ้าเป็นผู้ควรแก่การไว้วางใจ เขาก็ยิ่งไว้วางใจพระเจ้าให้ทำสิ่งใหญ่ยิ่งใหญ่ให้เขา

เนื่องจากความศรัทธาเกิดจากการฟัง และการฟังนั้นคือฟังพระวจนะของพระเจ้า สานุศิษย์ก็ควรจะให้ตัวเขาอาบอ้อมไปด้วยพระวจนะของพระเจ้า โดยอ่าน ศึกษา ท่องจำ ภาวนาทั้งวันทั้งคืน พระธรรมคำภีร์เป็นประจักษ์พยานที่ของเขาเป็นเป็นวงเวียน ทรงนำและปลอบเกล้าโลมใจเขา เป็นตะเกียงและเป็นแสงสว่างของเขา

ในชีวิตที่มีความศรัทธา เขาย่อมเจริญขึ้น เมื่อเราอ่านพบว่าอะไร ๆ ย่อมสำเร็จได้ด้วยศรัทธา เราก็รู้ว่าเราเป็นเหมือนเด็กเล็ก ๆ ที่เล่นอยู่ริมมหาสมุทรกว้างใหญ่สุดขอบฟ้า ประโยชน์ของความศรัทธามีอยู่ใน ฮีบรูบทที่ 11 เราจะเห็นยิ่งมากขึ้นในข้อ 32-40

“และข้าพเจ้าจะกล่าวอะไรต่อไปอีกเล่า เพราะไม่มีเวลาพอที่จะกล่าวถึง กิดโอน บาราซ ซิมโชน ยีฟทามดาวิด ซามูเอล และผู้เผยพระวจนะทั้งหลาย เพราะความเชื่อท่านเหล่านั้นจึงได้มีชัยเหนือดินแดนต่าง ๆ ได้ตั้งระบบความยุติธรรม ได้รับผลของพระสัญญา ได้ปิดปากสิงห์ ได้ดับไฟที่ไหม้อย่างรุนแรง ได้พ้นจากคมดาบ ความอ่อนแอของท่านก็กลับเป็นความเข้มแข็ง มีกำลังความสามารถในการทำสงครามได้ ตีกองทัพประเทศอื่น ๆ แยกพ่ายไป พวกผู้หญิงก็ได้รับคนพวกของนางที่กลับพื้นถิ่นชีวิตขึ้นมาอีก บางคนก็ถูกรัศมี แต่ก็ไม่ยอมรับการปลดปล่อย เพื่อเขาจะได้กลับมีชีวิตที่ดีกว่านั้นอีก บางคนต้องทนต่อคำเย้ายวนและการถูกโบยตี และยังถูกล้ามโซ่และถูกขังคุกด้วย บางคนก็ถูกขว้างด้วย

ก่อนหิน บางคนก็ถูกเลือกเป็นท่อน ๆ บางคนก็ถูกฆ่าด้วยคมดาบ บางคนก็นั่งห่มหนังแกะหนังแพะ
พนजरไป ลื่นเนื้อประดาตัว ตระกำลำบากและถูกเคี้ยวเชืงู (แผ่นดินโลกไม่สมกับคนเช่นนั้นเลย) เขา
พนजरไปในถิ่นทุรกันดารและตามภูเขาและอยู่ตามถ้ำและตามโพรง คนเหล่านั้นทุกคนมีชื่อเสียงดี
เพราะความเชื่อของเขา แต่เขาก็ยังไม่ได้รับสิ่งที่ทรงสัญญาไว้ เพราะพระเจ้าทรงจัดเตรียมสิ่งซึ่ง
ประเสริฐยิ่งกว่านั้นไว้สำหรับเขา เพื่อเขาทั้งหลายจะได้รับความสะดวกด้วยกันกับเราเท่านั้น

ขอกล่าวคำสุดท้ายว่า เรากล่าวแล้วว่าสานุศิษย์ที่ดำเนินด้วยความศรัทธาจะถูกคนในโลกนี้หาว่า
เป็นคนช่างฝันหรือเป็นคนบ้าคลั่ง หรือแม้แต่คริสเตียนอื่น ๆ ก็อาจจะว่าเขาเป็นเช่นนั้นได้ เป็นการดีที่
เราจะจำไว้ว่า ความศรัทธาที่ทำให้คนดำเนินไปกับพระเจ้าได้ ก็ทำให้เขามีคุณค่าเป็นพิเศษในความคิด
ของคนทั้งปวง

10. อธิษฐาน

หนังสือเพียงเล่มเดียวที่ให้ความพอใจและเป็นหนังสือที่เขียนเรื่องการอธิษฐานไว้อย่างสมบูรณ์คือหนังสือพระคัมภีร์ ส่วนหนังสือเล่มอื่น ๆ นั้นเมื่อเราอ่านแล้วก็มีความรู้สึกว่ายังไม่แจ่มแจ้งลึกซึ้งพอ ในหนังสือพระคัมภีร์นั้นเราไม่มีหวังจะแก้ไขเขียนให้ดีขึ้นได้เหมือนหนังสือเล่มอื่น ๆ ทั้งหมดที่เราทำได้ก็คือสรุปหลักสำคัญในเรื่องการอธิษฐานโดยเฉพาะอย่างยิ่งเหมือนดังที่เราทำในเรื่องการเป็นสานุศิษย์ของพระคริสต์

1. คำอธิษฐานที่ดีที่สุดออกมาจากจิตใจที่ต้องการอย่างแรงกล้าจะให้พระองค์ช่วยเราพิสูจน์ได้ว่าที่กล่าวมานี้เป็นความจริง เมื่อชีวิตของเราบรินแจ่มใส คำอธิษฐานของเราก็จัดซัดไม่ร้อนรน เมื่อเราถึงขั้นวิกฤติ วินาทีแห่งความเป็นความตาย ป่วยหนัก หรือทุกข์โศกอย่างหนักเมื่อผู้ที่รักเสียชีวิตไป คำอธิษฐานของเราก็ร้อนรน เป็นคำที่สำคัญล้วนออกมาจากใจจริง มีผู้กล่าวว่าลูกธนูที่จะพุ่งขึ้นไปถึงสวรรค์ได้ต้องมาจากคันธนูที่โค้งจนสุด ความรู้สึกที่ว่าเป็นเรื่องด่วน ที่ไม่มีใครช่วยได้ และจำเป็นยิ่งเป็นที่มาของคำอธิษฐานที่ดีเยี่ยม

โชคไม่ดีที่เราใช้ชีวิตของเราส่วนมากพยายามจะหลบหนีจากความขัดสน โดยใช้วิธีธุรกิจอย่างชาญฉลาด เราจัดหาสิ่งต่าง ๆ ไว้เพื่อเราจะได้ไม่ต้องขัดสน เพราะเราฉลาดเราจึงมาถึงขั้นนี้ มีข้าวยากต่าง ๆ เพิ่มขึ้น และไม่ขัดสนสิ่งใด แล้วเราก็แปลกใจว่าทำไมคำอธิษฐานของเราถึงได้จัดซัดไม่มีชีวิตชีวา ทำไมถึงไม่มีไฟตกมาจากฟ้าถึงเราดำเนินตามความศรัทธาอย่างแท้จริง ไม่ใช่ตามที่ตาเห็นแล้ว การอธิษฐานของเราจะเปลี่ยนไปอย่างสิ้นเชิง

2. เงื่อนไขประการหนึ่งที่ทำให้เราประสบความสำเร็จในการอธิษฐานก็คือ เราต้องเข้ามาใกล้ด้วยใจจริง (ฮีบรู 10:22) นี่หมายความว่าเราต้องจริงใจเมื่ออยู่ต่อหน้าพระเจ้า ไม่หน้าไหว้หลังหลอก ถ้าเราจะให้ประสบความสำเร็จในการอธิษฐาน เราจะต้องไม่ขอให้พระองค์ทำสิ่งใดให้ในเมื่อเราทำเองได้ เช่น เราจะไม่ขอให้พระองค์ประทานเงินให้จัดทำโครงการของคริสเตียน ถ้าเรามีเงินเหลือจะใช้ในงานนี้ได้ เราไม่ใช่จะเยาะเย้ยพระเจ้าได้ พระองค์จะไม่ตอบคำอธิษฐานถ้าพระองค์ทรงตอบเราแล้ว แล้วเราไม่ยอมใช้

เราไม่ควรอธิษฐานว่าพระเจ้าจะส่งคนอื่นให้มาทำสิ่งที่เราเองก็ไม่เตรียมจะทำ ผู้คนหลายพันคนอธิษฐานเพื่อชาวมุสลิม ชาวฮีบรูและชาวพุทธ แต่ถ้าทุกคนที่อธิษฐานเต็มใจให้พระเจ้าทรงใช้เขา นำพระกิตติคุณไปถึงคนเหล่านั้น บางทีประวัติศาสตร์ของคริสเตียนจะเปลี่ยนเป็นอย่างที่ให้เราที่กำลังใจมากขึ้น

3. เราควรอธิษฐานง่าย ๆ ด้วยใจเชื่อและไม่ไถ่ถามเลย ปัญหาทางศาสนาจะเข้าใจได้ทางการอธิษฐานปัญหาในเรื่องการอธิษฐานจะทำให้จิตวิญญาณเรามีคัมภีร์ไป อธิษฐานก็ง่ายกว่าการจะแก้ปัญหาวางการอธิษฐานทั้งหมด แต่ผู้ที่เชื่อควรจะอธิษฐานเหมือนเด็ก ๆ ที่ไว้วางใจ ออกัสตินกล่าวว่า ผู้ที่ไม่ได้เรียนรู้ก็ชิงเอาสวรรค์ด้วยกำลัง แต่เราที่ได้เรียนรู้มากกลับมัวคิดถึงปัญญาเรื่องการอธิษฐานแทนที่จะอธิษฐานต่อพระเจ้าโดยตรง

4. ถ้าเราต้องการอำนาจที่แท้จริงทางการอธิษฐานเราต้องไม่หวังสิ่งใดไว้จากพระเจ้า เราต้องยอมจำนนต่อพระคริสต์อย่างสิ้นเชิง เราต้องทิ้งทั้งสิ้นตามพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดไป พระเจ้ารักผู้ที่เกิดทูนพระองค์ขึ้นเป็นพระเจ้าเหมือนทุกสิ่ง

5. คุณเหมือนว่าคำอธิษฐานจะมีคุณค่าพิเศษ เมื่อเราต้องสละอะไรบางอย่างไป ผู้ที่ตื่นเช้าตรู่เพื่อร่วมความสัมพันธ์ท่านผู้ตื่นแต่เช้าเพื่อรับคำสอนสำหรับวันนั้นจากพระบิดาของพระองค์ ดังนั้นผู้ที่อธิษฐานตลอดคืน ย่อมได้รับอำนาจพิเศษจากพระเจ้า คำอธิษฐานที่ไม่ได้สละอะไรเลยย่อมไม่มีประโยชน์ เพราะเป็นเพียงผลของการเป็นคริสเตียนแบบสุกเอาเผากิน

พระคัมภีร์ใหม่มักจะเชื่อมโยงการอธิษฐานเข้ากับการถือศีลอดอาหาร การอดอาหารจะช่วยงานฝ่ายจิตวิญญาณได้มากช่วยให้เกิดความคิดแจ่มใสและสำรวมจิต คุณเหมือนว่าพระเจ้าจะเต็มใจตอบคำอธิษฐานเป็นพิเศษ เมื่อเราเห็นว่าการอธิษฐานสำคัญกว่าอาหารการกิน

6. หลีกเลียงการอธิษฐานแบบเห็นแก่ตัว ท่านขอและไม่ได้รับเพราะท่านขอผิดหวังได้ไปเพื่อสนองกิเลสตัณหาของท่าน (ยากอบ 4:3) หัวข้อใหญ่คำอธิษฐานควรจะสนใจในพระเจ้า แต่แรกเราควรอธิษฐานว่า ขอให้พระองค์เสด็จมาครอบครองเถิด ขอให้ทุกสิ่งเป็นตามพระทัยพระองค์เหมือนในสวรรค์ แล้วเราจึงเพิ่มเติมว่า โปรดประทานอาหารแก่เราในวันนี้

7. เราควรยกย่องพระเจ้า โดยทูลขอสิ่งสำคัญ ๆ เพราะพระองค์เป็นพระเจ้าผู้ยิ่งใหญ่ ให้เรามีศรัทธาจนหวังรับสิ่งใหญ่ยิ่งจากพระองค์ เราทำให้พระองค์เสียพระทัยอยู่บ่อย ๆ โดยหวังสิ่งเล็ก ๆ น้อย ๆ จากพระองค์ เราพอใจกับชัยชนะเล็ก ๆ น้อย ๆ กับได้รับสิ่งที่ไม่ใคร่ดี ปรารถนาสิ่งอ่อนแอหลังจากที่ได้รับสิ่งที่สูงกว่านั้น เราไม่ได้ทำให้ผู้ที่อยู่แวดล้อมเราประทับใจเลยว่าพระเจ้าของเราเป็นพระเจ้าผู้ยิ่งใหญ่ เราไม่ได้เทิดพระเกียรติพระเจ้าในสายตามนุษย์คนเหล่านั้น ไม่รู้จักพระเจ้ายิ่งเพราะชีวิตของคริสเตียนไม่ได้ทำให้พวกเขาสนใจเลย ชีวิตคริสเตียนไม่ได้ทำให้พวกเขาถามถึงอำนาจที่มีอยู่ในชีวิตของเขา ไม่กี่ครั้งเลยที่พวกเขาพูดถึงเราคงที่พวกเขาพูดถึงอัครสาวกว่า “เขาเทิดพระเกียรติพระเจ้าที่อยู่ในตัวฉัน”

8. เมื่อเราอธิษฐาน เราควรให้แน่ใจว่า เราทำตามพระประสงค์ของพระเจ้า แล้วเราก็จะอธิษฐานด้วยใจเชื่อว่าพระองค์จะได้ยินและทรงตอบเรา “และนี่คือความมั่นใจที่เรามีต่อพระองค์ คือถ้าเราทูลขอ

สิ่งใดที่เป็นพระประสงค์ของพระองค์ พระองค์ก็ทรงโปรดฟังเราและถ้าเรารู้ว่า พระองค์ทรงโปรดฟังเรา เมื่อเราทูลขอสิ่งใด ๆ เราก็มารู้ว่าเราได้รับสิ่งที่เราทูลขอนั้นจากพระองค์” (1 ยอห์น 5:14,15)

อธิษฐานในพระนามของพระเยซูเจ้าหมายความว่าอธิษฐานตามพระประสงค์ของพระองค์ เมื่อเราอธิษฐานในนามของพระองค์จริง ๆ ก็เป็นเหมือนเราทูลขอพระเจ้าพระบิดาอย่างแท้จริง “สิ่งใดที่ท่านทั้งหลายจะขอในนามของเราเราจะกระทำให้สำเร็จนั้น เพื่อว่าพระบิดาจะทรงได้รับเกียรติอันยิ่งใหญ่ทางพระบุตร สิ่งใดที่ท่านขอในนามของเรา เราจะกระทำให้สำเร็จนั้น” (ยอห์น 14:13,14) “ในวันนั้นท่านจะไม่ถามอะไรเราอีก เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า ถ้าท่านขอสิ่งใดจากพระบิดา พระองค์จะประทานสิ่งนั้นให้แก่ท่านในนามของเรา” (ยอห์น 16:23) “เรากล่าวแก่ท่านทั้งหลายอีกว่า ถ้าในพวกท่านที่อยู่ในโลกสองคนจะร่วมใจกันขอสิ่งหนึ่งสิ่งใด พระบิดาของเราผู้ทรงสถิตในสวรรค์ ก็จะทรงกระทำให้ ด้วยว่ามีสองสามคนประชุมกันที่ไหน ๆ ในนามของเรา เราจะอยู่ที่ท่ามกลางเขาที่นั่น” (มัทธิว 18:19-20)

ขอในนามของพระองค์หมายความว่าพระองค์ทรงจูงมือเราและนำเราอธิษฐาน หมายความว่าพระองค์ทรงคุกเข่าข้างเราและความปรารถนาของพระองค์ไหลพรูพรั่งผ่านจิตใจเรา นั่นแหละเป็นความหมายละ พระนามของพระองค์หมายถึง ธรรมชาติของพระองค์ ฉะนั้นอธิษฐานในนามของพระคริสต์หมายความว่าอธิษฐานตามพระทัยพระองค์ ข้าพเจ้าจะขอทำความชั่วร้ายได้หรือไม่ในนามของพระบุตรของพระเจ้า? สิ่งที่ข้าพเจ้าอธิษฐานควรจะเป็นอย่างไรนอกจากธรรมชาติของพระองค์ ข้าพเจ้าจะทำเช่นนั้นได้เมื่ออธิษฐานหรือไม่? คำอธิษฐานควรจะเป็นไปด้วยฤทธิ์ของพระวิญญาณ ด้วยพระประสงค์ของพระคริสต์ ขอให้พระเจ้าทรงสอนเรามากยิ่ง ๆ ขึ้นไปให้อธิษฐานในพระนามพระองค์ เราไม่ควรคิดจะจับคำอธิษฐานโดยไม่กล่าวว่า “ในพระนามพระเจ้าของเรา” คำอธิษฐานทั้งหมดจะสมบูรณ์ได้ด้วยพระนามของพระเยซู ทั้งหมดควรจะเป็นไปตามพระนามนั้น

9. คำอธิษฐานจะได้ผลอย่างแท้จริง เมื่อเราสารภาพความบาปของเราและทิ้งบาปทันทีที่เราารู้ว่าได้ทำบาปลงไป “ถ้าข้าพเจ้าคิดนึกตริตรองตามชั่วในใจ พระเจ้าจะไม่ทรงฟังข้าพเจ้าเลย” (สดุดี 66:18) เราต้องอยู่ในพระคริสต์ “ถ้าท่านทั้งหลายเข้าสนิทอยู่ในเรา และถ้อยคำของเราฝังอยู่ในท่านแล้ว ท่านจะขอสิ่งใด ซึ่งท่านปรารถนา ก็จะได้อสิ่งนั้น” (ยอห์น 15:7) ผู้ที่สนิทกับพระคริสต์จะรู้ถึงพระประสงค์ของพระองค์ เขาจะสามารถอธิษฐานอย่างได้เรื่องได้ราวและรู้ว่าพระเจ้าจะประทานให้ตามที่เขาอธิษฐานขอ ถ้าเราเข้าสนิทอยู่ในพระองค์หมายความว่าเราต้องเชื่อฟังบัญญัติของพระองค์ “และเราขอสิ่งใด ๆ เราก็ได้สิ่งนั้น ๆ จากพระองค์ เพราะเราประพฤติตามพระบัญญัติของพระองค์” (1 ยอห์น 3:22) พระเจ้าจะสดับฟังและประทานให้ตามที่เราทูลขอถ้าเราคำเนินชีวิตอย่างถูกต้องตามที่พระองค์ต้องการ (1 ยอห์น 3:30)

10. เราไม่ควรจะอธิษฐานตามเวลาที่จัดไว้เป็นพิเศษในระหว่างวันเท่านั้น แต่เราควรที่จะพัฒนาท่าทีของการอธิษฐาน เพื่อว่าเราจะอธิษฐานในขณะที่เดินไปตามถนน ขับรถยนต์ นั่งทำงานที่โต๊ะ หรือทำงานในบ้านก็ได้ เนหะมีย์เป็นตัวอย่างที่ดีของการอธิษฐานแบบนี้ (เนหะมีย์ 2:4) เป็นการดีที่จะได้อยู่ในสถานที่เร็นลับของท่านผู้สูงสุดแทนที่จะเข้าเยี่ยมเป็นครั้งคราว (สดุดี 91:1)

11. ในที่สุดเราควรจะไปบงลงไปในคำอธิษฐาน เราจะเห็นว่าพระเจ้าประทานให้เมื่อเราละทิ้งไป โดยเฉพาะ

การอธิษฐานเป็นสิทธิพิเศษ นี่หมายความว่าเราต้องเรียนรู้ให้พระเจ้าทรงกลมกลืนมนุษย์ มีหลายสิ่งที่เราทำสิ่งมหัศจรรย์ได้โดยการอธิษฐาน เราจะนำแสงแดดเข้าไปในที่เย็นชาและชุ่มเคืองได้ เราสามารถจุดแสงแห่งความหวังไว้ในลูกที่หมดหวังได้ เราสามารถปลดโซ่จากขานักโทษ เราสามารถให้ผู้ที่อยู่ห่างไกลจากสวรรค์คิดถึงสวรรค์ได้ เราสามารถบำรุงเลี้ยงจิตวิญญาณของผู้ที่ท้อใจได้ แม้ว่าเขาจะต้องทำงานขำน้ำขำมทะเล สิ่งมหัศจรรย์จะเกิดขึ้นตามคำอธิษฐาน

นักเขียนผู้หนึ่งเสริมคำพยานของเขาว่า “การเทศนาเป็นพรสวรรค์ที่หายาก แต่การอธิษฐานเป็นพรสวรรค์ที่หายากยิ่งกว่า การเทศนาเป็นเหมือนดาบ เป็นอาวุธที่ท่านใช้เมื่อประชิดตัว ท่านไม่สามารถไปถึงผู้ที่อยู่ห่างไกลได้ แต่การอธิษฐานเป็นเหมือนปืนใหญ่ สามารถไปถึงผู้ที่อยู่ไกลออกไป และบางครั้งก็ได้ผลดีกว่าการเทศนา

11. การรณรงค์

พระคริสตธรรมใหม่มักจะใช้การสงครามอธิบายงานของคริสตจักรในโลกนี้ ศาสนาคริสต์ียนที่แท้ไม่ใช่จะสนุกสนาน ไม่ใช่ความเป็นอยู่อย่างฟุ่มเฟือย และแสวงหาความเพลิดเพลิน แต่เป็นการดิ้นรนปางตาย เป็นการต่อสู้กับพลังนรกอย่างไม่รู้จบสิ้น การเป็นศิษย์จะไม่มีประโยชน์เลย ถ้าเขาไม่สำนึกว่าเขากำลังอยู่ในยุทธภูมิ และไม่มีการหันหลังกลับ

ในการรณรงค์ต้องเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกัน ไม่ใช่เป็นเวลาบ่นจู้จี้ในเรื่องไม่สำคัญ หรืออิจฉาริษยากัน หรือมีใจเป็นสองฝักสองฝ่าย บ้านใดแตกแยกย่อมตั้งอยู่ไม่ได้ ดังนั้นทหารของพระคริสต์ต้องสามัคคีกัน หนทางไปสู่ความสามัคคีกันก็คือความถ่อมใจ ฟิลิปปีบทสองสอนเรื่องนี้ไว้ชัดเจน จะต่อสู้กับคนถ่อมใจจริง ๆ ย่อมไม่ได้ ตบมือสองข้างจึงจะดัง

สงครามต้องการความเด็ดขาดและเสียสละ ในการสงครามใด ๆ ย่อมต้องมีการจำกัดปันส่วน ถึงเวลาที่คริสเตียนจะตระหนักว่าตนเข้าสงคราม เขาต้องตัดรายจ่ายลงให้เหลือน้อยที่สุด โดยวิธีนี้เขาจะได้ใช้ทุนทรัพย์ไปในการต่อสู้ให้มากที่สุด

ในปี 1960 มีชายหนุ่มคนหนึ่งเป็นประธานในชั้นของเขาในวิทยาลัยคริสเตียนแห่งหนึ่ง ระหว่างปีนั้นชั้นของเขาแนะนำว่า เขาจะมิงงานเลี้ยงขึ้นตามปกติ สวมเสื้อแบบเดียวกันหมดและจัดของขวัญให้กัน แทนที่จะเห็นด้วยกับการใช้จ่ายนี้ เขาลาออกจากตำแหน่งประธาน ต่อไปนี้เป็นจดหมายลาออกของเขา

เพื่อนร่วมชั้นที่รัก

เนื่องจากเรื่องงานเลี้ยง เสื้อ และของขวัญได้เสนอขึ้นไปต่อคณะที่ประชุม ข้าพเจ้าในฐานะประธานของชั้นได้ใคร่ครวญดูท่าทีของคริสเตียนต่อสิ่งเหล่านี้

ข้าพเจ้าคิดว่า เราจะพบความยินดีอย่างที่สุดสำหรับตัวเราเอง ถ้าเราขอมอูทิศตัวเรา สละเวลาและเงินทองทั้งหมดแก่พระคริสต์และเพื่อผู้อื่น ด้วยวิธีนี้เราจะพบว่าคำตรัสของพระเยซูคริสต์เป็นความจริง “ผู้ที่สูญเสียชีวิตของเขาเพื่อเห็นแก่ฉันก็จะได้พบชีวิต”

มีคนเจ็ดพันคนที่อดตายลงไปอยู่ทุกวัน และคนกว่าครึ่งโลกที่ไม่เคยได้ยินถึงพระเยซูผู้เป็นความหวังเดียวของมนุษย์ ดังนั้นจึง कुछ ๆ อยู่ทีคริสเตียนจะใช้เวลาหรือเงินทองไปในสิ่งที่ไม่เป็นพยานต่อผู้ไม่เชื่อ หรือไม่ช่วยผู้ที่เป็นคริสเตียน

เราจะเทิดพระเกียรติพระเจ้าได้มากขึ้น ถ้าเราจะช่วยกันเผยแพร่พระกิตติคุณแก่อีก 60 % ของโลกที่ไม่เคยได้ยินเรื่องพระคริสต์ดีกว่าที่เราจะมาร่วมกันในขณะที่เล็ก ๆ แสวงหาความเพลิดเพลิน และเสียเวลาเสียเงินไป

เนื่องจากข้าพเจ้าตระหนักถึงความต้องการ และโอกาสที่จะใช้เงินให้เป็นประโยชน์ไปในทางที่จะเทิดพระเกียรติพระเยซูคริสต์ และช่วยเหลือเพื่อนบ้านที่นี่ ข้าพเจ้าจึงเห็นว่าเป็นไปไม่ได้ที่ข้าพเจ้าจะยอมให้อาเงินของชั้นไปใช้ในสิ่งที่ไม่เป็นประโยชน์ ถ้าข้าพเจ้าเป็นผู้หนึ่งที่เดือดร้อน ข้าพเจ้าจะอยากให้ผู้ใช้จ่ายเงินของเขามาช่วยข้าพเจ้า จัดหาพระกิตติคุณและวัตถุที่ข้าพเจ้าจำเป็นมาให้

ดังนั้นท่านก็จะเห็นได้ว่าพระเยซูทรงสละหมดทุกสิ่งด้วยความรักและอธิษฐาน ด้วยเหตุนี้ ข้าพเจ้าจึงขอลาออกจากการเป็นประธานของชั้น

สงครามต้องมีการทนทุกข์ ถ้าชายหนุ่มในทุกวันนี้ยอมสละชีวิตเพื่อประเทศชาติ คริสเตียนยังจะต้องยอมสละชีวิตเพื่อเห็นแก่พระคริสต์และพระกิตติคุณของพระองค์มากแค่ไหน ศรัทธาที่ไม่ต้องสละอะไรเลยก็ไม่มีค่า ถ้าพระเยซูเจ้ามีค่ายิ่งต่อเราทุกคน พระองค์จะมีค่าคุ้มกับทุกสิ่งทุกอย่างที่เราเสียไป เมื่อเรารับใช้พระองค์เราต้องไม่คิดถึงความปลอดภัยส่วนตัวเรา หรือความสบายใด ๆ

เมื่ออัครสาวกเปาโลพูดถึงความเป็นอัครสาวกของท่าน ท่านไม่ได้ชี้ถึงครอบครัว หรือการศึกษา หรือสิ่งที่ท่านได้รับในโลกนี้ ท่านชี้ถึงการที่ท่านทนทุกข์เพื่อพระเยซูคริสต์เจ้า

“เขาเป็นคนรับใช้ของพระคริสต์หรือ ข้าพเจ้าเป็นดีกว่าเขาเสียอีก (ข้าพเจ้าพูดอย่างคนบ้า) ข้าพเจ้าทำงานใหญ่ยิ่งกว่าเขามาก ข้าพเจ้าติดคุกมากกว่าเขา ข้าพเจ้าถูกโบยตีเกินขนาด ข้าพเจ้าหวัดตายบ่อย ๆ พวกยูดาเขียนข้าพเจ้าห้าครั้ง ๆ ละสามสิบเก้าที เขาตีข้าพเจ้าด้วยตะบองสามครั้ง เขาเอาก้อนหินขว้างข้าพเจ้าครั้งหนึ่ง ข้าพเจ้าเผชิญภัยเรือแตกสามครั้ง ข้าพเจ้าลอยอยู่ในทะเลวันหนึ่งกับคินหนึ่ง ข้าพเจ้าต้องเดินทางบ่อย ๆ เผชิญภัยน้ำกล้วในแม่น้ำ เผชิญภัยโจรภัย เผชิญภัยจากชนชาติของข้าพเจ้าเอง เผชิญภัยในนคร เผชิญภัยในป่า เผชิญภัยจากคนต่างชาติ เผชิญภัยในทะเล เผชิญภัยจากพี่น้องทรยศ ต้องทำงานเหน็ดเหนื่อยและยากลำบาก ต้องอดหลับอดนอนบ่อย ๆ ต้องหิวกระหาย ต้องอดข้าวบ่อย ๆ ต้องทนหนาวและเปลือยกาย และนอกจากนั้นยังมีการอื่นที่บีบบังคับข้าพเจ้าอยู่ทุกวัน ๆ คือความกระวนกระวายถึงคริสตจักรทั้งปวง” (2 โครินธ์ 11:23-28)

“จงทนการยากลำบากด้วยกันกับทหารที่ดีของพระเยซูคริสต์”

ในสงครามจะต้องเชื่อฟังอย่างยิ่ง ทหารที่แท้จริงจะเชื่อฟังนายที่อยู่เหนือตนอย่างไม่ได้ถามหรือลังเลใจ เราไม่ควรคิดว่าพระคริสต์จะทรงกำหนดมาตรฐานต่ำไว้ พระองค์เป็นผู้สร้างและพระผู้ไถ่บาป ดังนั้นพระองค์จึงมีสิทธิทุกประการจะหวังให้ผู้ติดตามพระองค์เข้าสงครามเชื่อฟังคำสั่งสอนของพระองค์อย่างสิ้นเชิง

ในสงครามเราต้องเก่งทางใช้อาวุธ อาวุธของคริสเตียนได้แก่คำอธิษฐานและพระวจนะของพระเจ้า คริสเตียนจะต้องฝึกฝนอยู่เสมอ มีความศรัทธาและอธิษฐานด้วยความพากเพียร นี่เป็นทางเดียวที่จะโค่นป้อมปราการที่มั่นคงของข้าศึกได้ แล้วคริสเตียนจะต้องเชี่ยวชาญทางใช้ดาบของพระวิญญาณ นั่นคือพระวจนะของพระเจ้า ข้าศึกจะใช้ลูกไม้ทุกอย่างที่จะล่อให้คริสเตียนทิ้งดาบ มันจะทำให้คริสเตียนสงสัยในเรื่องแรงคลใจของพระคัมภีร์ มันจะชี้ให้คุณสิ่งที่ขัดแย้งกัน มันจะยกเอาข้อโต้แย้งมาจากวิทยาศาสตร์และปรัชญา และประเพณีนิยม แต่ทหารของพระคริสต์ต้องยืนหยัดใช้อาวุธของเขาอยู่ตลอดเวลา

ชาวโลกจะเห็นว่าอาวุธของคริสเตียนนั้นน่าหัวเราะเยาะ ผู้นำทางทหารสมัยนี้จะหัวเราะเยาะแผนการตีเมืองเยรีโคของฉิดโอน กองทัพเล็กกะจ้อยร่อยของเขาจะทำให้คนหัวเราะเยาะ แล้วการยิงสลิงของดาวิดเล่า? หรือประทัดแก้วของ ซามาร และกองทัพเล็ก ๆ ของพระเจ้าที่มีต่อคนเขลามาดตลอดทุกยุค? คนของพระเจ้ารู้ว่าพระเจ้าไม่ทรงเข้าข้างกองทัพใหญ่ แต่ทรงรักคนอ่อนแอคนจนและผู้ที่ถูกโลกนี้ดูแคลนซึ่งเป็นผู้ที่ติดพระเกียรติพระองค์

ในสงครามเราต้องรู้เรื่องของข้าศึกและแผนการรบของข้าศึก การรณรงค์ของคริสเตียนก็เป็นเช่นเดียวกัน “เพราะว่าเราไม่ได้ต่อสู้กับเนื้อหนังและเลือด แต่ต่อสู้กับเทพผู้ครองศักดิ์เทพ เทพผู้ครองพิภพในโหมหะความมืดแห่งโลกนี้ ต่อสู้กับเหล่าวิญญาณที่ชั่วในสถานฟ้าอากาศ” (เอเฟซัส 6:12)

ทหารคริสเตียนที่ฝึกมาดีแล้วรู้ว่าการขัดขวางที่เข้มข้มที่สุดไม่ได้มาจากจีเม่าหรือขโมย หรือโสเภณี แต่กลับมาจากผู้นำทางศาสนา ผู้นำทางศาสนาต่างหากที่ตริ่งพระคริสต์กับกางเขน ผู้นำทางศาสนาต่างหากเป็นผู้ข่มเหงคริสตจักรในสมัยต้น เป็นผู้นำทางศาสนานั้นแหละที่เป็นศัตรูตัวร้ายของเปาโล เป็นเช่นนี้มาตลอดหลายปีแล้ว ผู้รับใช้พญามารดูเหมือนกับศาสนาจารย์ทรงธรรม เขาพูดเรื่องธรรมะธรรมโม แต่งกายเคร่งครัดตามศาสนา แกล้งทำเป็นผู้มีศรัทธาแรงกล้า แต่จิตใจซึเต็มไปด้วยความเกลียดชังพระคริสต์และพระกิตติคุณของพระองค์

สงครามหมายความว่า เราจะไม่พะวักพะวนในเรื่องอื่น

“ไม่มีทหารคนใดที่เข้าประจำการแล้ว จะยุ่งอยู่กับงานฝ่ายพลเรือนด้วยว่าเขามุ่งที่จะทำให้ผู้บังคับบัญชาพอใจ” (2 ทิโมธี 2:4) ศิษย์ของพระคริสต์ที่จะไม่ยอมให้สิ่งใดมาขวางกั้นระหว่างจิตวิญญาณของเขากับการอุทิศถวายแด่พระเยซูคริสต์อย่างสิ้นเชิง เขาจะปราศจากเมตตาจิตแต่ก็ไม่ขุ่นเคืองเขานักแน่นแต่ก็ไม่ไ้ร้มารยาท เขามีแต่ความหลงใหลเท่านั้น ทุกสิ่งทุกอย่างต้องอยู่ใต้ความควบคุมอย่างเคร่งครัด

สงครามหมายความว่า เราต้องกล้าเผชิญอันตราย

“เหตุฉะนั้นจึงรับยุทธภัณฑ์ทั้งชุดของพระเจ้าไว้ เพื่อท่านจะได้ต่อต้านในวันอันชั่วร้ายนั้น และเมื่อเสร็จแล้วจะอยู่อย่างมั่นคงได้ เหตุฉะนั้นท่านจงมั่นคง เอาความจริงคาดเอา เอาความชอบธรรมเป็นทับทรวงเครื่องป้องกันอีก” (เอเฟซัส 6:13-14)

ใคร ๆ มักจะชี้ให้เห็นว่า เครื่องยุทธภัณฑ์ของทหารในเอเฟซัสบท 6 ไม่มีอะไรป้องกันหลังเลย ไม่มีอะไรจะช่วยเมื่อเขาถอยหนี ทำไมจะต้องถอยด้วยเล่า? ถ้าเราจะเป็นยิ่งกว่าผู้ชนะทางพระองค์ผู้ทรงรักเรา ทำไมเราจะต้องคิดถึงการกลับหลังหนีเล่า ถ้าไม่มีใครเอาชนะเราได้เพราะพระเจ้าทรงช่วยเรา และถ้าเราชนะแน่นอนแม้ว่าจะก่อนสู้รบก็ตามเราจะไม่คิดถึงการกลับหันหลังได้อย่างไรเล่า?

12. ครอบครองโลก

พระเจ้าทรงเรียกคริสเตียนให้ครอบครองเหนือโลกพระองค์ไม่ต้องการให้เราเป็นคนไม่สำคัญ
ทำงานที่ไม่สำคัญ

เมื่อพระเจ้าทรงสร้างมนุษย์ที่แรก พระองค์บัญชาให้เขาครอบครองโลก พระองค์ทรงให้มนุษย์
ได้รับเกียรติยศสง่าราศี ให้ทุกสิ่งอยู่ใต้บังคับบัญชาของเขา มนุษย์จึงมีเกียรติยศและความยิ่งใหญ่.....ต่ำ
กว่าทูตสวรรค์เพียงนิดเดียว

เมื่อมนุษย์ทำบาป ลาดามก็สูญเสียสิ่งที่เขาได้รับจากพระเจ้า แทนที่จะเป็นผู้ครอบครองโดยที่
ไม่มีใครค้านได้บัดนี้เขากลับครอบครองอย่างไม่มั่นคงเหนือขอบเขตที่ไม่แน่นอน

ในพระกิตติคุณก็มีเรื่องที่เราจะเอาอำนาจครอบครองนี้กลับคืนมาอีกไม่ได้หมายความว่า บัดนี้เรา
บังคับสุนัขที่แยกเขี้ยวคำรามหรืองูพิษได้ แต่หมายถึงผู้ที่ไม่รู้จักพระเจ้าเป็นมรดกทั้งชนที่สูญปลาย
แผ่นดิน โลกก็เป็นกรรมสิทธิ์ของท่าน (สดุดี 2:8) เราครอบครองทางศีลธรรมและทางฝ่ายจิตวิญญาณเรา
ครอบครองทางมีชีวิตที่บริสุทธิ์หมดจด

อันที่จริงความมั่งคั่งของชีวิตคริสเตียนนี้เป็นสิ่งที่อาดัมไม่เคยรู้จัก เราเป็นส่วนกับพระเจ้าใน
การที่ทรงไถ่โลกนี้ นี่แหละเป็นงานของเรา เราต้องสอนคนทั้งปวงให้เอาชนะใจตนเอง และมารับใช้
พระเจ้าในอาณาจักรของพระองค์

แต่น่าสังเวชใจที่เราไม่ได้ขอบคุณพระเจ้าที่ทรงเรียกเราทำหน้าที่นี้ เรากลับพอใจใช้ชีวิตทำสิ่ง
ที่อยู่ในระดับต่ำกว่านั้น เราสืบคลานแทนที่จะบินปรือไป เราเป็นทาสแทนที่จะเป็นกษัตริย์ มีไม่กี่คนที่
เห็นภาพว่าประเทศต่าง ๆ กำลังเรียกร้องอยากจะรู้จักพระคริสต์

ท่านสเปอร์เจียนมิได้อยู่ในจำนวนนี้ ท่านเขียนข้อความต่อไปนี้ถึงบุตรชายของท่าน

“ถ้าพระเจ้าทรงเรียกลูกให้ไปสอนให้ใคร ๆ รู้จักพระองค์พ่อก็ไม่อยากให้ลูกตายอย่างเศรษฐี

ถ้าลูกเหมาะที่จะสอนให้ใคร ๆ รู้จักพระองค์ พ่อก็ไม่อยากให้ลูกลดฐานะตกลงมาเป็นพระราชา

การที่ลูกจะเป็นราชา เป็นขุนนาง มีมงกุฎรัดเกล้าจะเทียบได้หรือกับเกียรติในการนำ คน
ทั้งหลายมารู้จักพระคริสต์? สิ่งเหล่านี้จะสู้เกียรติยศเกิดจากการสร้างเพื่อพระคริสต์หรือ ไม่ใช่สร้างบน
รากฐานอื่นของมนุษย์ แต่เป็นการประกาศพระกิตติคุณในประเทศไกลโพ้น จากดินแดนที่เคยประกาศ
กันมาแล้ว”

จอห์น มอทท์ ก็เป็นผู้ที่เราต้องยกเว้น เมื่อประธานาธิบดี โคลลิดจ์ ขอร้องให้เขาเป็น
เอกอัครราชทูตไปประเทศญี่ปุ่น มอทท์ตอบว่า “ท่านประธานาธิบดีขอรับ เนื่องจากพระเจ้าทรงเรียก
กระผม ให้เป็นเอกอัครราชทูตของพระองค์แล้ว หูของกระผมจึงไม่ได้ยินเสียงเรียกร้องอื่นเลย”

บิลลี่ เกรแฮม เล่าถึงอีกผู้หนึ่งที่ต้องยกเว้น “เมื่อบริษัทน้ำมันสแตนดาร์ดออยล์ มองหาผู้ที่อยู่ทางตะวันออกไกลให้เป็นตัวแทนของบริษัท เขาก็เลือกผู้ประกาศศาสนาคนหนึ่ง บริษัทเสนอให้เขาหมั้นคอลลาร์ แต่เขาไม่แยแสแล้วบริษัทก็เสนอให้สองหมื่นห้าพันคอลลาร์ เขาก็ไม่รับเมื่อบริษัทเสนอให้ห้าหมื่นคอลลาร์เขาก็ไม่เอาด้วย ทางบริษัทก็ถามว่า “ผิดอะไรหรือ?” ชายนั้นตอบว่า “ราคาก็ถูกต้องดีแต่หน้าที่ที่ท่านมอบให้เล็กไป พระเจ้าทรงเรียกผมเป็นผู้สอนศาสนา”

คริสเตียนมีเสียงเรียกร้องที่สูงส่งเหนือเสียงเรียกร้องทั้งปวง ถ้าเราตระหนักในข้อนี้ชีวิตเราจะเลิศลวยกว่านี้ เราจะไม่พูดต่อไปว่า พระเจ้าทรงเรียกให้เราเป็นนายช่างประปา นักฟิสิกส์ หรือทันตแพทย์ แต่เราจะพูดว่าพระเจ้าทรงเรียกให้เราเป็นอัครสาวก สิ่งอื่น ๆ เป็นเพียงอาชีพเท่านั้น

เราจะเห็นว่าพระเจ้าทรงเรียกเราให้เทศนาพระกิตติคุณแก่ทุกคนให้ชนทุกชาติมาเป็นสาวกออกประกาศให้โลกรู้

แล้วเราจะทำอย่างไรให้โลกในยุคนี้รู้จักพระคริสต์เล่า? คำตอบก็คือทางชายและหญิงที่รักพระเจ้าจนสุดใจและรักเพื่อนบ้านเหมือนรักตนเองนั้น ทางอุทิศตนที่มาจากจิตใจที่รักไม่จีจางเท่านั้นที่จะทำให้งานนี้สำเร็จได้

ความรักของพระคริสต์เข้าครอบงำคนใด คนนั้นย่อมรู้สึกว่าจะไม่มีความเสียดสละใจจะยิ่งใหญ่จนเขาทำไม่ได้ เขาจะทำสิ่งต่าง ๆ เพราะเขารักพระองค์ แม้ว่าเขาจะไม่มัววันทำสิ่งเดียวกันนั้นเพราะเห็นแก่ได้ฝ่ายโลก เขาจะได้เห็นชีวิตของเขามีค่า ถ้าแม้ว่าจะช่วยคนทั้งหลายไม่ให้จมอยู่ในห้วงบาปได้ เขาก็จะยินดีสละชีวิตให้

ถ้าไม่มีความรัก ก็หมดหวัง ไม่มีประโยชน์เลย งานของเราจะเป็นเหมือนสิ่งหรือฉาบที่ส่งเสียงแต่เมื่อความรักเป็นดาวส่องนำทางแล้ว และเมื่อมนุษย์ร้อนใจออกไปประกาศพระกิตติคุณ เมื่อนั้นจะไม่มีสิ่งใดมาหยุดยั้งพระกิตติคุณที่แผ่ขยายออกไปข้างหน้าได้

นึกถึงภาพสาวกที่ถวายเป็นพระเยซูคริสต์อย่างสิ้นเชิงเป็นหมู่ใหญ่ มีความรักของพระเจ้าเป็นสิ่งจูงใจ คนเหล่านี้จะเดินทางข้ามน้ำข้ามแผ่นดินไปประกาศเรื่องราวอันทรงเกียรติ เขาจะก้าวเข้าไปสู่เขตแดนใหม่ ๆ อย่างไม่รู้เหน็ดเหนื่อย เขานำชีวิตทุกชีวิตที่เขาพบมาหาพระคริสต์ เขาอยากให้ทุกคนมานับถือพระคริสต์ คนเหล่านี้ใช้วิธีไหนเทศนาพระกิตติคุณเล่า?

พระกิตติคุณใหม่จะให้อะไรประกาศพระกิตติคุณไว้สองวิธีใหญ่ ๆ วิธีแรกก็คือประกาศต่อหน้าสาธารณชนและอีกวิธีหนึ่งก็คือ พูดกับเขาเป็นส่วนตัว

พระเยซูเจ้ากับสาวกมักรู้จักใช้วิธีแรก ไม่ว่าที่ไหนที่มีผู้คนมาชุมนุมกันย่อมจะมีโอกาสเทศนาพระกิตติคุณ ดังนั้นเราจึงเห็นผู้คนมาชุมนุมฟังพระกิตติคุณในตลาด ในคุก ในศาลาธรรม ที่

ชายหาคริมฝั่งแม่น้ำ   ความจำเป็นที่จะต้องประกาศทำให้ไม่จำกัดว่าจะต้องเทศนาอยู่แต่เฉพาะแห่งเท่านั้น

วิธีที่สองที่จะนำผู้คนมาเป็นสาวกก็คือพูดกับเขาเป็นรายบุคคล   นี่เป็นวิธีที่พระเยซูเจ้าใช้เมื่อทรงฝึกสานุศิษย์สิบสองคน พระองค์ทรงเรียกคนกลุ่มนี้มาเพื่อเขาจะได้อยู่กับพระองค์ และพระองค์จะได้ใช้เขาออกไป วันแล้ววันเล่า พระองค์ทรงสอนเขาถึงสัจจะของพระเจ้า พระองค์ทรงให้เขาทำงาน ทรงเตือนเขาล่วงหน้าถึงเรื่องอันตรายและความยากลำบากที่เขาจะต้องเผชิญ พระองค์ทรงบอกเขาถึงแผนการของพระเจ้าและทรงตั้งให้เขาเป็นเพื่อนร่วมงานในการดำเนินตามแผนการเหล่านี้ พระองค์ทรงใช้เขาไปตั้งฝูงแกะที่อยู่ท่ามกลางสุนัขป่า พระองค์ทรงให้เขามีฤทธิ์อำนาจของพระวิญญาณ พระศิษย์จึงออกไปบอกให้โลกรู้ถึงพระผู้ช่วยไ้หรือคนผู้ทรงเกียรติที่ฟื้นขึ้นมาจากตายและเสด็จขึ้นสู่สวรรค์ เราสามารถเห็นว่าวิธีนี้ได้ผลโดยสังเกตเห็นว่าคณะสานุศิษย์สิบสองคนเปลี่ยนโลกจากหน้ามือเป็นหลังมือ ทั้ง ๆ ทั้งที่ศิษย์เหลือสิบเอ็ดคนเพราะยูดาที่พระเจ้าเยซูไป

อัครสาวกเปาโลไม่แต่เพียงใช้วิธีนี้เท่านั้น แต่ท่านยังรับเร้าทิโมธีด้วย “จงมอบคำสอนเหล่านั้นซึ่งท่านได้ยินจากข้าพเจ้าต่อหน้าพยานหลายคนไว้กับคนที่ซื่อสัตย์ที่สามารถสอนคนอื่นได้ด้วย”

ขั้นแรกก็คืออธิษฐานและเลือกผู้ที่ซื่อสัตย์มาอย่างรอบคอบ ขั้นที่สองก็คือให้เขาเกิดความคิดขึ้นว่าเขาจะต้องทำประการใดบ้าง ขั้นที่สาม ส่งคนเหล่านี้ออกไปนำคนอื่น ๆ มาเป็นสานุศิษย์ พระคริสต (มัทธิว 28:19)

สำหรับผู้ที่ต้องการจะนำคนมาเป็นจำนวนมาก ๆ วิธีดูไม่น่าทึ่งและน่ารำคาญ แต่พระเจ้าทรงทราบว่าจะพระองค์ทรงทำอะไร และวิธีของพระองค์ก็เป็นวิธีดีเลิศ ศิษย์ที่ยอมอุทิศเพื่อพระองค์ สามารถทำสำเร็จเพื่อพระเจ้าได้มากกว่ากองทัพใหญ่ที่ถือศาสนาบังหน้าแต่ไม่เป็นสานุศิษย์แท้ของพระคริสต์

เมื่อศิษย์เหล่านี้ออกไปในพระนามของพระคริสต์ เขาทำตามหลักบางประการที่พระวจนะของพระเจ้าบ่งไว้ ประการแรกเขาจะต้องฉลาดเหมือนงูและไม่เป็นอันตรายเหมือนนกพิราบ เขาขอสติปัญญาจากพระเจ้า เมื่อเขาจะต้องเดินทางที่แสนยากลำบาก ในขณะที่เดียวกันเขาก็สุภาพอ่อนโยนและถ่อมตนเมื่อติดต่อกับเพื่อนมนุษย์ ไม่มีใครต้องกลัวว่าเขาจะทำร้ายเขา คนทั้งหลายกลัวแต่คำอธิษฐานของเขาเท่านั้นและกลัวคำพยานที่ร้อนรนของเขา

ศิษย์เหล่านี้ ไม่ยอมยุ่งเกี่ยวกับการเมือง เขาไม่สู้รบตบมือกับรัฐบาลใด ๆ หรือลัทธิการเมืองใด ๆ เขาสามารถทำการภายใต้รัฐบาลรูปใดก็ได้ และซื่อสัตย์อยู่จนกระทั่งเขาต้องยอมประนีประนอมคำพยานของเขาหรือไม่จงรักภักดีต่อพระเจ้า เมื่อนั้นเขาจะไม่ยอมเชื่อฟังและรับผลที่เกิดตามมา แต่เขาจะไม่มีความโศกเศร้าหรือเป็นกบฏพระเยซูเจ้ามิได้ตรัสดอกหรือว่า “ถ้าอาณาจักรของเราอยู่ในโลกนี้ คน

ของเราก็ควรที่จะต่อสู้” คนเหล่านี้เป็นเอกอัครราชทูตของประเทศสวรรค์ เขาจึงผ่านโลกนี้ด้วยผู้พเนจร และคนแปลกหน้า

เขาซื่อสัตย์จริง ๆ ไม่ว่าจะทำอะไร เขาหลีกเลี่ยงการหลอกลวงทุกชนิด จริงก็ว่าจริง ไซ้ก็ว่าไซ้ ไม่มีสถานการณ์ใดจะมาให้เขาทำชั่วเพื่อให้ได้ผลดี ศิษย์ทุกคนยอมตายเสียดีกว่าทำบาป

หลักอีกประการหนึ่งของคนเหล่านี้ก็คือ เขาให้การทำงานของเขายึดเหนี่ยวกับคริสตจักรท้องถิ่น เขาออกไปเที่ยวเก็บผลในโลก นำคนให้กลับใจมาหาพระเยซูคริสตเจ้าแล้วเขานำผู้ที่กลับใจเหล่านั้นมาสู่ความสัมพันธ์กับคริสตจักรท้องถิ่น เพื่อคนที่กลับแล้วจะมีกำลังใจยิ่งขึ้น และมีความศรัทธามากขึ้น

สานุศิษย์ที่แท้ ย่อมทราบว่าพระเจ้าทรงประกาศให้เห็นความศรัทธาทางคริสตจักร เขาทราบว่าจะงานกับคริสตจักรจะยั่งยืนไปนานที่สุด

สานุศิษย์ที่แท้ไม่ยอมให้องค์การของมนุษย์มาบัญชางานของเขา เขารับคำสั่งโดยตรงจากสวรรค์ เขายังคงทำงานด้วยความมั่นใจและฝากฝังไว้กับคริสเตียนในคริสตจักรท้องถิ่น และมั่นใจในพระสุรเสียงของพระเจ้าที่ตรัสกับเขาแต่เขาคงยืนกรานเชื่อฟังถ้อยคำพระเจ้าและการทรงนำของพระองค์

ในที่สุด เขาหลีกเลี่ยงที่จะให้ใคร ๆ รู้ เขาพยายามจะอยู่เบื้องหลัง จุดประสงค์ของเขาก็คือเทิดพระเกียรติพระเจ้าและให้ใคร ๆ รู้จักพระองค์ เขาไม่ได้แสวงหาความสำคัญใส่ตัว เขาไม่ต้องการจะเปิดเผยแผนการณ์ให้ข้าศึกรู้เขาจึงทำการไปเงียบ ๆ ไม่คิดถึงว่ามนุษย์จะสรรเสริญหรือติฉินเขาคอยสวรรค์เพื่อจะทราบถึงผลงานของเขาว่าจะเป็นเช่นไร

13. สานุศิษย์กับการแต่งงาน

“ด้วยว่าผู้ที่เป็นขันที่ตั้งแต่กำเนิดก็มี ผู้ที่มนุษย์กระทำให้เป็นขันที่ก็มี ผู้ที่กระทำตัวเองให้เป็นขันที่เพราะเห็นแก่แผ่นดินสวรรค์ก็มี ใครถือได้ก็ให้ถือเอาเถิด” (มัทธิว 19:12)

ปัญหาสำคัญประการหนึ่งที่สานุศิษย์ทุกคนจะต้องเผชิญคือพระเจ้าทรงเรียกให้เขาแต่งงานหรือเปล่า นี่เป็นเรื่องที่พระเจ้าทรงนำแต่ละคน ไม่มีใครจะมาออกกฎเกณฑ์ให้คนอื่นได้ การขัดขวางในเรื่องนี้ก็เป็นอันตรายมาก

พระวณะของพระเจ้าสอนว่า จุดประสงค์ในการแต่งงานนี้มีอยู่หลายประการด้วยกัน

1. พระเจ้าทรงให้มีการแต่งงาน เพื่อจะได้มีเพื่อนและพอใจ พระเจ้าทรงเห็นว่า “ซึ่งมนุษย์ผู้นั้นจะอยู่คนเดียว ก็ไม่เหมาะสม” (ปฐมกาล 2:18)

2. เพื่อจะได้มีวงศ์วารสืบต่อไป เราเห็นได้จากพระคำรัสของพระเจ้า “จงบังเกิดทวีมากขึ้นทั่วทั้งแผ่นดิน” (ปฐมกาล 1:28)

3. เพื่อรักษาความสะอาดหมดจดในครอบครัวและในสังคม “แต่เพื่อป้องกันการล่วงประเวณีผู้ชายทุกคนควรมีภรรยาเป็นของตน” (1 โครินธ์ 7:2)

พระวณะของพระเจ้าไม่มีตอนใดที่แนะนำว่าไม่ให้แต่งงาน และในขณะที่เดียวกันให้มีชีวิตที่หมจด อุทิศและรับใช้พระเจ้า พระคัมภีร์เตือนเราว่า “จงให้การสมรสเป็นที่นับถือแก่คนทั้งปวง และให้เพียงสมรสปราศจากความชั่วช้า” (ฮีบรู 13:4) พระคัมภีร์กล่าวว่า “คนใดที่ได้ภรรยา ก็ได้ของที่ดี” (สุภาษิต 18:22) ถ้อยคำของผู้ประกาศเราเอามาใช้กับการแต่งงานได้ “สองคนก็ดีกว่าคนเดียว” (ปัญญาจารย์ 4:9) นี่เป็นจริงทีเดียว ถ้าสองคนจะร่วมกันรับใช้พระเยซูเจ้า การทำสิ่งใด ๆ ถ้าร่วมใจกันก็ ได้ผลมากกว่าทำคนเดียว เฉลยธรรมบัญญัติ 32:30 ได้แนะนำว่า คนหนึ่งจะมีชัยชนะแก่พันคนและสองคนมีชัยแก่หมื่นคน

ทั้ง ๆ ที่การแต่งงานเป็นพระประสงค์ของพระเจ้าเพื่อให้สืบเชื้อสาย แต่ก็ไม่ใช่จะเป็นพระประสงค์ของพระเจ้าสำหรับทุกคน แม้ว่าจะเป็นสิทธิที่พวกศิษย์จะเลือกทำได้ นี่ก็เพื่อจะอุทิศตัวรับใช้พระเจ้าได้มากขึ้น โดยไม่มีอะไรมาทำให้ไขว้เขวไป

พระเยซูเจ้าทรงสังเกตว่า มีผู้ที่อยู่ในอาณาจักรของพระองค์ที่ยอมเป็นขันที่เพื่อแก่พระองค์ “ด้วยว่าผู้ที่เป็นขันที่ตั้งแต่กำเนิดก็มี ผู้ที่มนุษย์กระทำให้เป็นขันที่ก็มี ผู้ที่กระทำตัวเองให้เป็นขันที่เพราะเห็นแก่แผ่นดินสวรรค์ก็มี ใครถือได้ก็ให้ถือเอาเถิด”

นี่เป็นคำสำคัญที่ล้นวาจาออกมาด้วยความสมัครใจ เขาทำเช่นนี้ก็เนื่องจากผลของสองประการนี้

1. เขาารู้สึกว่าพระเจ้าทรงนำเขาไม่ให้แต่งงาน

2. เขาปรารถนาจะถวายตัวอย่างเต็มอกเต็มใจได้มากขึ้นในการทำงานของพระคริสต์ ถ้าเขาไม่มีห่วงทางครอบครัว

เขาจะต้องมั่นใจว่าพระเจ้าทรงเรียกเขา (1 โครินธ์ 7:7) ความมั่นใจเช่นนี้แหละที่สานุศิษย์จะแน่ใจได้ว่าพระเจ้าจะประทานพระคุณให้แก่เขาตามที่เขาต้องการ เพื่อจะมีชีวิตที่หมดจด

ประการที่สอง จะต้องสมัครใจเอง ถ้าเป็นเรื่องที่คริสตจักรจะบอกใคร ๆ ว่าคนนั้นคนนี้แต่งงานไม่ได้ ก็จะเกิดผิดศีลธรรม มัวหมองซึ่งเป็นอันตรายอย่างมาก

อัครสาวกเปาโลเน้นว่า ผู้ที่ไม่แต่งงานก็อุทิศตัวทำธุรกิจของกษัตริย์ได้เต็มที่ว่า “ข้าพเจ้าอยากให้ท่านพ้นจากความสาละวุ่นวาย ฝ่ายคนที่ไม่มีการหย่าก็สาละวุ่นในการงานขององค์พระผู้เป็นเจ้า เพื่อจะทำสิ่งซึ่งเป็นที่พอพระทัยขององค์พระผู้เป็นเจ้า แต่คนที่มีการหย่าแล้วก็สาละวุ่นในการงานของโลกนี้เพื่อจะทำสิ่งที่พอใจของภรรยา” (1 โครินธ์ 7:32-33)

เพราะเหตุนี้ท่านก็พูดถึงว่าท่านปรารถนาจะให้ผู้ที่ไม่แต่งงานและหญิงหม้ายคงอยู่เช่นนั้น นั่นก็คือไม่แต่งงาน (1 โครินธ์ 7:7-8)

แม้แต่ผู้ที่แต่งงานแล้ว อัครสาวกก็ยังยืนยันว่า เนื่องจากเวลาสั้นนัก ทุกสิ่งควรจะเป็นที่สองรองจากงานใหญ่ได้แก่ประกาศให้ใคร ๆ รู้จักพระคริสต์ “พี่น้องทั้งหลายข้าพเจ้าหมายความว่า ยุคนี้ก็สั้นมากแล้ว ตั้งแต่นี้ไปให้คนเหล่านั้นที่มีการหย่าดำเนินชีวิตเหมือนกับไม่มีการหย่าและให้คนที่เสร้างโศกดำเนินชีวิตเหมือนกับมิได้เสร้างโศก และผู้ที่ชื่นชมยินดีดำเนินชีวิตเหมือนกับมิได้ชื่นชมยินดี และผู้ที่ชื่อก็ให้ดำเนินชีวิตเหมือนกับว่าเขาไม่มีการมลทินเหมือนอะไรเลย และคนที่ใช้ของโลกนี้ให้ดำเนินชีวิตเหมือนกับมิได้ใช้อย่างเต็มที่เลย เพราะระบอบของโลกนี้ กำลังล่องไป” (1 โครินธ์ 7:29-31)

นี่ไม่ได้หมายความว่าชายควรสละบ้านช่อง สละความรับผิดชอบต่อครอบครัว ทอดทิ้งบุตรภรรยาแล้วออกไปประกาศศาสนา แต่หมายความว่า เขาไม่ควรจะอยู่เพื่อความเพลิดเพลิน และความพอใจ เขาไม่ควรใช้บุตรและภรรยาเป็นข้อแก้ตัวในการให้พระคริสต์อยู่ในอันดับสอง

ซาลี สตัดด์ เกรงว่าคู่มั่นของเขาจะวิสาสะกับเขามากไป เขาจึงแต่งข้อความหนึ่งขึ้นให้เธอท่องทุกวันว่า “พระเยซูเจ้าข้า ข้าพเจ้ารักพระองค์ พระองค์เป็นที่รักของข้าพเจ้ายิ่งกว่าซาลีเสียอีก”

อาจารย์เปาโลเขียนว่า ชีวิตนี้สั้นนัก “คนที่มีการหย่าควรเป็นเหมือนผู้ที่ไม่มี”

น่าเศร้าที่การแต่งงานที่กระทำไปด้วยความใจเร็ว และถูกชักนำไปอย่างผิด ๆ มักจะเป็นเรื่องมือมารที่ใช้เป็นชีวิตสานุศิษย์หนุ่มไปจากทางที่จะเป็นประโยชน์ต่อพระคริสต์ หลายคนต้องเลิกรับใช้พระคริสต์แต่ผู้เดียว ทั้งนี้เพราะเขาตัดสินใจแต่งงานแทน แม้ว่าการแต่งงานจะเป็นสิ่งที่พระเจ้าประทานให้ แต่ก็มิได้อยู่เสมอที่การแต่งงานกลับเป็นศัตรูที่เข้มขึ้น เมื่อเขาผู้นั้นจะทำตามพระประสงค์ของ

พระเจ้าในการที่ทำให้ทุกคนได้ยินเรื่องของพระองค์   เมื่อใดที่การแต่งงานกลายเป็นสิ่งกีดขวาง พระประสงค์ของพระเจ้า   เมื่อนั้นแหละเราใช้มันในทางที่ผิดเสียแล้ว เราออกชื่อได้หลายคน ทั้งชาย และหญิงที่พระเจ้าทรงเรียกเขาไปประกาศพระกิตติคุณ แต่เขาไม่อาจไปได้เพราะคู่ชีวิตของเขาไม่ยอมให้ไป ไม่มีอะไรจะมาขัดขวางพระประสงค์ของพระเจ้าต่อชีวิตผู้นั้นได้ แม้กระทั่งคู่ชีวิตของเขา ทุกวันนี้มีผู้ตายไปทุกวัน ๆ โดยที่ไม่รู้จักพระคริสต์ เนื่องจากคนรักสำคัญเหนือกว่าพระประสงค์ของพระเจ้า

บางทีจะเป็นจริงอย่างยิ่งในกรณีของผู้ที่ไปเป็นผู้สอนศาสนาในที่บางแห่งเป็นรุ่นแรก ไม่แต่งงาน ก็จะคิดว่า ชายหญิงเช่นนั้นอาจจะต้องเสียสละ แม้กระทั่งสิ่งจำเป็นสำหรับชีวิต หน้าที่ของคนเช่นนั้นคือ ต้องอดทนต่อความยากลำบาก เป็นทหารที่ดี ไม่ต้องยุ่งยากกับภาระหนักของชีวิตนี้ เขาเป็นเหมือนนักกีฬาที่ไม่ยอมให้มีน้ำหนักรวมมาถ่วงตัวให้รุ่งรังเป็นหน้าที่ และเสียงเรียกร้องให้แยกตัวออกเพื่อจะรับใช้เป็นพิเศษ

สำหรับผู้ที่ได้ยินเสียงเรียกร้องนี้และตอบรับเขาย่อมจะได้รับบำเหน็จ พระเยซูตรัสกับเขาว่า “เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่าในโลกใหม่คราวเมื่อบุตรมนุษย์จะนั่งบนพระที่นั่งรุ่งเรืองนั้น พวกท่านที่ได้ติดตามเรามาจะได้นั่งลงบนบัลลังก์สิบสองที่พิพากษาชนอิสราเอลสิบสองเผ่า ผู้ใดที่ได้สละบ้านหรือพี่น้องชายหญิงหรือบิดามารดาหรือลูกหรือไร่นาเพราะเห็นแก่นามของเรา ผู้นั้นจะได้ผลร้อยเท่า และจะได้ชีวิตนิรันดร์ด้วย”

14. ต้องเสียสละ

พระเยซูเจ้าไม่เคยพยายามจะชักชวนคนทั้งหลายให้สละชีวิตในแบบง่าย ๆ พระองค์ไม่เคยจะเทศนาเรื่องที่คุณนิยมเพื่อชิงดูความสนใจของคนมากมาย

อันที่จริงแล้ว เมื่อใดก็ตามที่ผู้คนมาห้อมล้อมพระองค์จะบอกเขาถึงเงื่อนไขที่เข้มงวดที่สุดใน การเป็นสาวุศิษย์

ในโอกาสหนึ่ง พระองค์ทรงบอกผู้คนที่เขาควรจะคิดดูให้ดีเสียก่อน

“ดูว่าในพวกท่านมีผู้ใด เมื่อปรารถนาจะสร้างตึกจะไม่นั่งลงคิดราคาตึกเสียก่อนว่าจะมีพอสร้างให้สำเร็จได้หรือไม่ เกรงว่าเมื่อลงรากแล้ว และกระทำให้สำเร็จไม่ได้ คนทั้งปวงที่เห็นจะเยาะเย้ยเขาว่า คนนี้ตั้งต้นก่อ แต่ทำให้สำเร็จไม่ได้ หรือมีภักษัตริย์องค์ใดเมื่อจะยกกองทัพไปทำสงครามกับภักษัตริย์อื่น จะมีได้นั่งลงคิดดูก่อนหรือว่า ที่ตนมีพลทหารหมื่นหนึ่ง จะสู้กับกองทัพที่ยกมารบสองหมื่นนั้นได้หรือไม่ถ้าสู้ไม่ได้ เมื่อยังอยู่ห่างกัน ก็จะใช้พวกทูตไปขอเป็นไมตรีกัน”

ในที่นี้ พระองค์ทรงเปรียบเทียบชีวิตคริสเตียนกับการก่อสร้างและสงคราม

พระองค์ตรัสว่า เป็นการโง่งที่จะสร้างหอคายนอกเสียจากว่าท่านรู้ว่าท่านมีเงินพอทำให้เสร็จได้ มิฉะนั้นแล้วตึกที่ทำได้ด้วยนั้นจะตั้งตระหง่านเดือนใจว่าท่านไม่ได้คิดคำนวณไว้ล่วงหน้า

จริงเหลือเกิน! การตัดสินใจตามพระคริสต์เมื่อการประชุมใหญ่เราใจท่านก็เป็นเรื่องหนึ่ง แต่การแบกกางเขนและไม่ยอมทำตามอำเภอใจตนและตามพระองค์ไปก็เป็นอีกเรื่องหนึ่ง แม้ว่าท่านจะไม่ต้องเสียเงินเสียทองเลยในการเป็นคริสเตียนก็ตาม แต่ท่านก็ต้องเสียสละมากทีเดียวในการที่จะแยกตัวออกจากความสุขสบาย และต้องทนทุกข์ยากเพราะเห็นแก่พระคริสต์ การเริ่มเป็นคริสเตียนก็เป็นเรื่องหนึ่งแต่การดำเนินชีวิตคริสเตียนที่ดีทุก ๆ วันไม่ว่าอากาศจะดีหรือเลว จะเจริญรุ่งเรือง ยากลำบาก สุขหรือทุกข์ก็เป็นอีกเรื่องหนึ่ง

โลกในยามวิกฤตนี้คอยเฝ้าดูอยู่ โลกตระหนักว่าชีวิตคริสเตียนนี้มีคุณค่ามากหรือมิฉะนั้นก็ไม่มีประโยชน์อะไรเลย เมื่อโลกเห็นคริสเตียนทะเลาะปรุปรอง โลกอาจจะเหยียดหยัน ถากถาง แต่ภายในใจเขาจะรู้สึกนับถืออย่างจริงใจที่คนผู้นั้นไม่นึกถึงตัวเองเลย แต่อุทิศตัวให้พระคริสต์ เมื่อโลกเห็นคริสเตียนที่ไม่เต็มใจเสียสละเพื่อพระคริสต์ โลกจะดูหมิ่นเยาะเย้ยเขาโดยกล่าวว่า “ชายผู้นี้เริ่มก่อ แต่ไม่สามารถทำให้สำเร็จได้ เมื่อเข้าเป็นคริสเตียนก็เอะอะเอิกเกริก แต่บัดนี้เขาก็เหมือน ๆ กับเรา เมื่อเริ่มต้นก็แล่นเสียเร็วจึงแต่มาเดี๋ยวนี้มีแต่ล่อหมุนอยู่กับที่เท่านั้น”

พระเจ้าผู้ช่วยให้รอดจึงตรัสว่า “เจ้าต้องคิดดูให้ดี!”

ตัวอย่างที่สองก็เป็นเรื่องกษัตริย์ผู้จะประกาศสงครามกับกษัตริย์อีกองค์หนึ่ง พระองค์ฉลาดที่คิดดูก่อนว่าทหารหมื่นคนจะพอปราบกองทัพศัตรูที่มีกำลังคนสองเท่าไหม? โง่มากถ้าพระองค์จะประกาศสงครามก่อน แล้วมาคิดดูถึงปัญหาแล้วพระองค์ก็จะทำได้แต่เพียงยกธงขาว คลานเข้าไปอ่อนวอนขอสงบศึกอย่างน่าสงสาร

ไม่เกินความจริงเลยที่เราจะเปรียบเทียบชีวิตคริสเตียนกับสงคราม คริสเตียนมีศัตรูตัวร้าย ได้แก่ โลกียะ นิสัยฝ่ายต่ำ และมาร คริสเตียนต้องท้อถอย หลังโลหิต และทนทุกข์ เป็นเวลานานทีเดียวที่เขาต้องเฝ้ารอคอยวันที่แจ่มใสเขาต้องนำตานองหน้า ทำงานหนัก และถูกลองใจ ต้องประสบความตายอยู่ทุกเมื่อเชื่อวัน

คนใดที่ตั้งใจตามพระคริสต์ไป ควรคิดถึง เก็ชเซมานกับปนาธา และโกละโกธา แล้วเขาก็จะต้องคิดดูให้ดี เขาจะต้องมอบตัวรับใช้พระคริสต์หมดสิ้น หรือมิฉะนั้นก็ต้องยอมแพ้อย่างหมดประตุด้วย ความอับอายขายหน้า

พระเยซูทรงใช้สองตัวอย่างนี้ เตือนผู้ฟังที่ตัดสินใจอย่างหุนหันพลันแล่นจะเป็นสานุศิษย์ของพระองค์ พระองค์สัญญาได้ว่าเขาจะได้รับการข่มเหง ความลำบากยากแค้น และความทุกข์โศก เขาควรจะคิดดูให้ดีเสียก่อน

คิดดูถึงอะไรเล่า? ข้อต่อไปตอบว่า “ทุกคนในพวกท่านที่มีได้สละสิ่งสารพัดที่ตนมีอยู่ จะเป็นสาวกของเราไม่ได้” (ลูกา 14:33)

ต้องสละหมดทุกอย่าง ทั้งหมดที่ตนมี นี่แหละเป็นความหมายที่พระเยซูช่วยให้รอดตรัสสละ ผู้ที่ตามพระองค์ไปจะต้องรองอะไรไม่ได้เลย ถ้าพระเยซูผู้มั่งคั่งยังยอมอาสาเป็นคนยากจนได้ สานุศิษย์ของพระองค์จะได้มั่งคั่งมาด้วยการสละน้อยไปกว่าพระองค์ได้หรือ?

แล้วพระเยซูเจ้าทรงจบคำสนทนาโดยสรุปว่า “เกลือเป็นสิ่งที่ดี แต่ถ้าแม่เกลือนั้นหมดรสเค็มไปแล้ว จะทำให้กลับเค็มอีกอย่างไรได้”

ในสมัยนั้นเขาไม่มีเกลือบริสุทธิ์ดังที่เรามีตั้งโต๊ะตั้งทุกวันนี้ เกลือของเขามีทรายปนเกลือจึงสูญเสียความเค็มไปได้เกลือที่ขาดรสและขาดคุณค่า ใช้เป็นปุ๋ยใส่ดินก็ไม่ได้ บางครั้งก็เอามาทำทางเดินได้ ดังนั้นเกลือที่ไม่มีประโยชน์ก็ต้องเอาเททิ้งไปถูกเหยียบย่ำได้ฝ่าเท้า (มัทธิว 5:13)

ตัวอย่างนี้ชี้ให้เห็นชัดเจน คริสเตียนมีจุดมุ่งหมายใหญ่อยู่อย่างหนึ่ง คือ เกิดพระเกียรติพระเจ้าด้วยชีวิตที่มอบให้แก่พระองค์ทั้งหมด คริสเตียนสูญเสียลักษณะคริสเตียนไปด้วยการสะสมทรัพย์สมบัติไว้ในโลก เขาอาจจะทำงานเพื่อความสะดวกสบายและความเพลิดเพลิน เขาอาจจะหาชื่อเสียงใส่ตัว เขาอาจจะใช้ชีวิตและความสามารถให้หมดไปในทางที่ไม่สมควร โดยวิธีนี้แหละที่เขาสูญเสียลักษณะคริสเตียนไป

ถ้าผู้เชื่อพลาดเป้าหมายในชีวิตคริสเตียน เขาก็พลาดหมดทุกอย่าง เขาไม่เป็นประโยชน์หรือไม่
งดงาม เขาเป็นเหมือนเกลือที่ขาดรสเค็ม ต้องถูกคนทั้งหลายเหยียบย่ำและเยาะเย้ย

คำสุดท้ายที่ว่า ใครมีหู จงฟังเถิด

เมื่อพระเยซูตรัสสอนอะไรที่เข้าใจยากพระเยซูมักจะตรัสว่า ใครมีหูจงฟังเถิด ก็เหมือนดังว่า
พระองค์ทรงรู้ว่าทุกคนจะไม่รับถ้อยคำนั้น พระองค์ทรงทราบว่า บางคนจะพยายามอธิบายโดยเอา
ความหมายบางตอนออกไปเสีย

แต่พระองค์ก็ทราบว่า จะมีหนุ่มสาวและผู้แก่เฒ่าที่เปิดใจยอมรับคำของพระองค์ คนเหล่านี้
ทราบว่า ถ้อยคำเหล่านั้นมีค่าควรแก่การเชื่อฟัง

พระองค์จึงทรงเปิดประตูไว้ คนที่หูดีก็จงฟังเอาเถิด

15. เงาแห่งการพลีชีวิต

เมื่อคนใดมอบกายถวายชีวิตแก่พระคริสต์อย่างจริงจังแล้ว เขาจะรู้ดีว่าจะอยู่หรือจะตายนั้นไม่สำคัญเลย ที่สำคัญนั้นอยู่ที่ตรงที่พระเยซูเจ้าได้รับเกียรติยศ ในชีวิตของจอห์นและเบ็ตตี้ แสตม เราจะพบคำกล่าวติดปากของท่านว่า “พระคริสต์จะได้ทรงรับเกียรติในร่างกายของข้าพเจ้าเสมอ” (ฟิลิปปี 1:20)

เราพบข้อความที่ จิม อิลเลียต เขียนไว้เช่นเดียวกันขณะที่เขายังเป็นนักศึกษาในวิทยาลัย เขาเขียนบันทึกประจำวันไว้ว่า “ข้าพเจ้าพร้อมที่จะตายเพื่อเผ่าอาคาที่คูรัยในอเมริกาได้”

อีกแห่งหนึ่งท่านเขียนว่า “พระบิดาเจ้าข้า ขอทรงรับชีวิตของข้าพเจ้าไปเถิด ถ้าพระองค์ต้องการก็ขอเอาโลหิตของข้าพเจ้าไปเป็นของพระองค์หมด ข้าพเจ้าจะไม่เก็บไว้เพราะมันไม่ได้เป็นของข้าพเจ้า ขอทรงเอาไปให้หมดเถิดพระเจ้าข้า ขอทรงรับชีวิตของข้าพเจ้าไปเป็นเครื่องบูชาแทนโลกนี้ โลกนี้จะมีค่าก็ต่อเมื่อหลังออก ณ แทนบูชาพระองค์”

ดูเหมือนว่าวีรบุรุษหลายท่านของพระเจ้าก็เป็นเช่นเดียวกัน เขาตระหนักว่า “ถ้าเมล็ดข้าวไม่ได้ตกลงไปในดินและเปื้อยเนาไปก็จะคงอยู่เป็นเมล็ดเดียว แต่ถ้าเปื้อยเนาไปแล้วก็จะงอกขึ้นเกิดผลมาก” (ยอห์น 12:24) เขาก็ยอมเป็นเมล็ดข้าวที่เปื้อยเนาไป

นี่เป็นท่าทีเดียวที่พระเจ้าช่วยให้รอดสอนสานุศิษย์ของพระองค์ว่า “แต่ผู้ใดจะเสียชีวิต เพราะเห็นแก่เรา ผู้นั้นจะได้ชีวิตรอด” (ลูกา 9:24)

เราจึงคิดถึงเหตุผลที่ยังเห็นว่า

ประการแรก ชีวิตนี้มีได้เป็นของเรา แต่เป็นของท่านผู้สิ้นพระชนม์แทนเรา เราจะเห็นแก่ตัวเกาะแจอยู่กับสิ่งที่เป็นของผู้อื่นหรือ? ท่าน ซี.ที. สตัดด์กล่าวว่า “ข้าพเจ้าทราบถึงพระเยซูผู้ทรงสิ้นพระชนม์เพื่อข้าพเจ้า แต่ข้าพเจ้าไม่เคยคิดว่าในกรณีนั้น ตัวของข้าพเจ้ามิได้เป็นของข้าพเจ้าการไถ่หมายถึงซื้อเอาคืนไป ดังนั้นถ้าข้าพเจ้าเป็นของพระองค์ แล้วข้าพเจ้าขึ้นเก็บสิ่งที่ไม่ใช่ของข้าพเจ้าไว้ ข้าพเจ้าก็เป็นขโมยหรือมิฉะนั้นข้าพเจ้าก็ต้องถวายทุกสิ่งแก่พระเจ้า เมื่อข้าพเจ้าเห็นว่า พระเยซูสิ้นพระชนม์เพื่อข้าพเจ้าก็ไม่ยากเลยที่ข้าพเจ้าจะสละทุกสิ่งหมดเพื่อพระองค์”

ประการที่สอง ไหน ๆ เราก็จะตายแล้ว ถ้าพระเยซูเจ้าไม่เสด็จมาในระหว่างนั้น ไหนจะเศร้ากว่ากัน จะตายเมื่อเรารับใช้พระเยซู หรือตายเพราะประสบอุบัติเหตุ? จิมอิลเลียตพูดถูกแล้วเมื่อท่านกล่าวว่า “ผู้ใดที่ให้ในสิ่งที่ตนเก็บไว้ไม่ได้ และได้ในสิ่งที่เขาสูญเสียไปไม่ได้นั้นย่อมไม่ใช่คนโง่”

ประการที่สาม เป็นเหตุผลที่ไม่มีใครตอบได้ว่า ถ้าพระเยซูทรงสิ้นพระชนม์เพื่อเราอย่างน้อยที่สุดที่เราทำได้เพื่อพระองค์ก็คือตายเพื่อพระองค์ ถ้าบ่าวต้องอยู่ได้นาย เขาก็จะมีสิทธิอะไรที่จะตายสบาย

กว่านายเล่า? ซี.ที. สัตต์คักกล่าวว่า “ถ้าพระเยซูคริสต์เป็นพระเจ้าและถ้าพระองค์ทรงสิ้นพระชนม์เพื่อข้าพเจ้าแล้ว ก็ไม่มีอะไรที่เราจะสละเพื่อพระองค์ไม่ได้”

ประการสุดท้าย เป็นอาชญากรรมจริง ๆ ที่เราจะรักษาชีวิตของเราไว้อย่างดี ในเมื่อเราอาจจะสละชีวิตเพื่อนำพระพรมาสู่ผู้อื่นได้ตลอดไป มนุษย์มักจะอุทิศชีวิตเพื่อประโยชน์ทางคั่นคว่าในด้าน การแพทย์ ส่วนบางคนก็สละชีวิตเพื่อช่วยผู้ที่เป็นที่รักจากไฟคลอก ยังมีบางคนที่ยอมตายในสงคราม เพื่อช่วยประเทศชาติจากอำนาจศัตรู แล้วชีวิตมนุษย์มีค่าสำหรับเราเพียงไหนเล่า?

พระเจ้าไม่ทรงต้องการให้เราทุกคนพลีชีวิต เสาหลักหอกกิโอตินนั้นสำหรับไม่กี่คนที่เลือกไว้ แต่เราทุกคนก็มีใจพลีชีวิตได้ เราทุกคนสามารถอุทิศชีวิตของเราเพื่อพระเยซูเจ้า

16. บำเหน็จของการเป็นสานุศิษย์

ชีวิตที่อุทิศให้พระเยซูเจ้าย่อมได้รับบำเหน็จ คือความปีติปลื้มที่เกิดจากการติดตามพระคริสต์ไปเช่นนี้

พระผู้ช่วยให้รอดกล่าวอยู่เสมอว่า “ผู้ใดจะเสียชีวิตเพราะเห็นแก่เรา ผู้นั้นจะได้ชีวิตรอด” อันที่จริงแล้ว คำตรัสนี้เราพบในพระกิตติคุณทั้งสี่ บ่อยกว่าถ้อยคำอื่น ๆ (คู่มือชีวิต 10:39, 16:25 มาระโก 8:35 ลูกา 9:24, 17:33 ยอห์น 12:25) เหตุใดจึงทรงย้ำบ่อย ๆ เล่า? ไม่ใช่เพราะว่าจะทรงชี้ให้เห็นว่าเป็นหลักการหนึ่งที่สำคัญที่สุดในชีวิตคริสเตียนดอกหรือ? หลักข้อนี้ก็ถือว่า ชีวิตที่ระวางรักษาไว้เป็นอย่างดีด้วยความเห็นแก่ตัวชีวิตนั้นจะต้องสูญสิ้นไป แต่ชีวิตที่อุทิศเพื่อพระองค์นั้นแหละจะรอด จะได้ชื่นชมยินดีและเขาจะรักษาชีวิตนั้นไว้ชั่ววันรันดร์กาล

ถ้าท่านเป็นคริสเตียนถวายตัวแก่พระเจ้าอย่างไม่เต็มที่ ท่านจะต้องทุกข์ใจแน่ แต่ถ้าท่านถวายตัวแก่พระองค์อย่างสิ้นเชิง ท่านก็แน่ใจได้ว่าท่านจะได้ชื่นชมกับสิ่งที่ดีที่สุดในที่สุด

การเป็นสานุศิษย์หมายความว่าท่านเป็นทาสของพระเยซูคริสต์ แต่ท่านจะพบว่าท่านมีเสรีภาพเต็มที่เมื่อท่านรับใช้พระองค์ ท่านจะว่า “ข้าพเจ้ารักเจ้านายของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจะไม่ยอมเป็นอิสระ” เมื่อนั้นแหละท่านจะเป็นอิสระอย่างแท้จริง

สานุศิษย์ไม่ยอมเอาตัวเข้าไปผูกพันกับสิ่งที่ไม่สำคัญเขาจะเป็นกังวลกับเรื่องที่เกี่ยวข้องกับชีวิตอมตะ เขาเป็นเหมือน ฮัคซัน เทเลอร์ มีของเพียงไม่กี่อย่างจึงไม่ต้องเป็นกังวลกับสิ่งใด

เขาถูกใคร ๆ หาว่าเป็นคนไม่มีใครรู้จัก แต่ยังเป็นคนที่เขาทั้งหลายรู้จักดี เป็นคนตาย แต่คูเถิดเขายังเป็นอยู่เป็นคนที่ถูกเขียนแต่ยังไม่ตาย เป็นคนที่มีความทุกข์ แต่ยังมีชีวิตยินดีอยู่เสมอ เป็นคนยากจน แต่ยังทำให้คนเป็นอันมากมั่งมี เป็นคนไม่มีอะไรเลย แต่ยังมีสิ่งสารพัดบริบูรณ์

(2 โครินธ์ 6:9-10)

เรากล่าวได้ว่าชีวิตของสานุศิษย์แท้ได้รับบำเหน็จมากที่สุดในชีวิตนี้ แล้วเราก็กกล่าวได้แน่นอนเช่นเดียวกันว่า เขาจะได้รับบำเหน็จในชีวิตหน้า “เหตุว่าเมื่อมนุษย์จะเสด็จมาด้วยพระสิริแห่งพระบิดาและพร้อมด้วยทูตสวรรค์ของพระองค์ เมื่อนั้นจะประทานบำเหน็จให้ทุกคนตามการกระทำของตน” (มัทธิว 16:27)

ดังนั้นผู้ที่มีความสุขอย่างแท้จริงในชีวิตนี้และชีวิตหน้าย่อมเป็นผู้ที่กล่าวได้เช่นเดียวกับคุณบอร์ เดน ว่า “พระเยซูเจ้าข้า ข้าพเจ้าจะเลิกยุ่งเกี่ยวกับชีวิตของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจะเทิดทูนพระองค์ไว้ในใจข้าพเจ้า ขอทรงเปลี่ยนแปลงข้าพเจ้าเถิด ชำระใจข้าพเจ้าแล้วใช้ข้าพเจ้าตามใจชอบของพระองค์เถิด”